

Colegiul National "Mihail Kogalniceanu"
Galati

Mozaic
E
O

Editie anuala

NR 1 - 2015

Proiect Educatie Ecologica-Protectia mediului

COLECTIV DE REDACȚIE

Director profesor SAVA IOAN

Redactor șef profesor POPESCU MĂDĂLINA

Redactor șef adjunct profesor ALEXANDRU TANȚA

Secretar de redacție DIACONU ELEONORA

Corectură profesor ȚIGĂNUȘ VERONICA
profesor CRĂCIUN VASILICA

Grafică și tehnoredactare computerizată
profesor ROLEA CRISTIAN

elevi: MITREA MARIUS clasa a XI-a E
DIACONU MĂDĂLINA- MIHAELA clasa a XI-a E
MACOVEI GABRIELA clasa a XI-a E

Colaboratori profesori:

Neagu Mihaela Simona - Colegiul Național "Mihail Kogălniceanu" Galați
Drăgan Aurora - Colegiul Național "Mihail Kogălniceanu" Galați
Obuzic Doina - Colegiul Național "Mihail Kogălniceanu" Galați
Joc Genia - Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”, Galați
Victoriu Angela - Colegiul Tehnic „Paul Dimo” Galați
Stanciu Violeta - Colegiul Tehnic „Paul Dimo” Galați
Antoanela Cioroiu - Colegiul Tehnic „Traian Vuia”, Galați
Diaconu Mihaela - Școala Gimnazială nr 24, Galați
Popescu Rodica Mariana - Colegiul Național de Informatică "Carmen Sylva" Petroșani
Contoman Elena - Școala Gimnazială „I.G.Duca” Petroșani
Vulpe Carmen - Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu
Bucăloiu Ionela - Colegiul Tehnologic „Spiru Haret” Târgoviște
Năsulea Florentina - Colegiul Colegiul Tehnic "Al. I. Cuza", Suceava
Gașpar Loredana- Colegiul Colegiul Tehnic "Al. I. Cuza", Suceava
Andrei Marilena - Școala cu clasele I-VIII Slobozia Bradului, județ Vrancea
Șerban Otilia - Colegiul Național "Dimitrie Cantemir" Onești, județ Bacău

Coordonator profesor POPESCU MĂDĂLINA

ISSN

Un început: "Supraviețuitorii Climei"

Motto:

"Avem nevoie de o modalitate de gândire substanțial diferită, pentru ca omenirea să supraviețuiască."

Albert Einstein

În secolul XXI, protecția mediului înconjurător a devenit o problemă primordială, direct legată de însăși existența umană. Lucrurile sunt destul de clare și nu admit echivoc: ori asigurăm o protecție reală, conștientă și eficientă pentru natura deja bolnavă ori riscăm să alunecăm mai departe pe panta periculoasă a degradării ireversibile a planetei noastre. Tabloul general este destul de sumbru: au apărut schimbări climatice care se manifestă violent pe toată suprafața globului, ploii acide, deșertificări, au dispărut numeroase specii de plante și animale în timp ce altele continuă să se stingă, stratul de ozon s-a subțiat, efectele poluării se extind până și asupra celor mai îndepărtate și mai puțin locuite zone, explozia demografică conduce vertiginos către o criză alimentară. Toate acestea par imagini de coșmar, specifice unui scenariu de film științifico-fantastic, dar de fapt sunt piese dintr-un puzzle apocaliptic și real. Să sperăm că ne vom trezi la timp, că nu vom ajunge în acel punct zero, în care se adună toate piesele și se încheagă imaginea de final.

Iată numai câteva motive serioase de îngrijorare care au devenit semnale de alarmă ce ar trebui să determine schimbări radicale în relația om – natură. Dacă omenirea vrea să supraviețuiască, trebuie reevaluat și modificat fundamental modul său de existență. Homo sapiens trebuie să se trezească din visul său de stăpân absolut al lumii, lipsit de griji și prejudecăți, și să se transforme din consumator irațional în apărător conștient, echilibrat al minunilor desăvârșite cu care l-a înconjurat și răsfățat natura.

Protecția mediului nu trebuie tratată doar ca un subiect la modă, bun pentru a umple paginile publicațiilor și timpii de emisie ale posturilor de televiziune. Politicienii, din punct de vedere moral, nu au dreptul să lanseze prin discursurile lor promisiuni fără acoperire privind problematica atât de complexă a mediului, doar ca să obțină capital electoral, ci au obligația să întreprindă acțiuni concrete, susținute în primul rând pentru a stopa degradarea mediului și nu în cele din urmă pentru a remedia răul care s-a făcut naturii. Nu trebuie doar să ne prefacem că ne pasă, dacă ne interesează cu adevărat soarta noastră și a generațiilor viitoare. Așa cum se conturează, fără nicio exagerare, putem spune că este o problemă de viață și de moarte. Este de fapt actualitatea zilelor noastre, poate chiar problema numărul unu care a apărut în ultimele două secole, când marile descoperiri științifice, progresul tehnico-științific au adus odată cu beneficiile lor nemăsurate tot atâtea dezavantaje privind natura. Nu putem trăi fără progres tehnic, fără industrializare. Nu ne putem întoarce la viața în peșteri și nici la carul cu boi, dar putem să analizăm și într-o oarecare măsură să anticipăm și să prevenim efectele negative asupra mediului înconjurător. Nu este de loc ușor și nici ieftin să reînsănătoșim planeta, să-i vindecăm rănilor dar este singura soluție de supraviețuire.

Societatea a lansat numeroase avertismente asupra pericolelor inevitabile cauzate de industrializarea excesivă și de poluare, prin exponenții săi de vârf: ministere din diferite țări ale lumii, organizații internaționale, asociații naționale și internaționale pentru protecția mediului. Ca și multor altora din generația mea și mie îmi pasă de tot ce se întâmplă în jurul meu, de natura care suferă, de

Împreună pentru natura

pericolul în care se află însuși omul ca specie. Nu pot să privesc ca un simplu spectator lumea în care trăim și viitorul generațiilor următoare. Parafrazându-l pe Ștefan cel Mare, din piesa „Apus de soare” a lui Barbu Ștefănescu Delavrancea, aș putea spune că Pământul nu este al nostru ci al urmașilor, urmașilor noștri și ca lucrurile să rămână așa trebuie cu toții să ne implicăm, să învățăm ce avem de făcut și să-i învățăm și pe alții.

Pe scara timpului, evoluția speciei umane a fost un proces continuu, marcat adesea de evenimente care au definit în prim plan progresul. Întotdeauna însă, undeva parșiv, latent, ca o umbră, așteptând momentul decisiv al declanșării sale, dar fără a omite să apară, au stat efectele negative ale acestuia. De multe ori, fără a anticipa consecințele, omul s-a angajat în noi aventuri ale cunoașterii ceea ce i-a adus satisfacții dar nu l-a scutit nici de suferințe; dintr-un motiv destul de simplu: a ignorat natura. S-a dorit stăpân unic și despot, uitând că de fapt el însuși nu este altceva decât o umilă entitate a naturii. Mai mult sau mai puțin conștient, a slăbit permanent firul fragil și prețios al echilibrului om – natură. Natura nu se răzbună - doar suferă - și cum omul este parte integrantă din ea, suferă și el. Datorită exploziei demografice, a creșterii necesarului de combustibil și de hrană, defrișările au apărut la un moment dat ca o soluție pentru extinderea terenurilor agricole, construcția de drumuri și căi ferate, expansiunea urbană. S-au ignorat funcțiile vitale ale pădurii în păstrarea echilibrului mediului înconjurător: funcția de purificare a aerului, de implicare în circuitul hidrologic, de reglare termică. Exploatarea irațională a plămânului verde al planetei a condus la creșterea nivelului gazelor cu efect de seră prin reducerea substanțială a cantității de oxigen redat atmosferei, modificări climatice, secetă și chiar deșertificare în anumite zone, eroziuni, alunecări de teren și inundații, afectarea biodiversității prin dispariția unor specii de vegetație și faună forestieră. Înainte de a recurge la tăieri masive, oamenii ar trebui să ia în calcul faptul că pentru a ajunge la maturitate, o pădure valoroasă are nevoie de zeci sau chiar sute de ani, în funcție de speciile de arbori. Cheia stopării defrișărilor constă în reglementări legislative clare și aplicarea fermă a acestora, informarea și educarea populației în spiritul conservării naturii. Se impune dezvoltarea unor proiecte de împădurire și reîmpădurire. Rolul speciei umane în relația sa cu mediul înconjurător, trebuie privit din două unghiuri diferite: omul - cel care distruge natura și omul - cel care are potențialul și voința de a remedia ce a greșit și de a sprijini dezvoltarea pe mai departe, în condiții normale a vieții pe Terra.

Societatea modernă este preocupată din ce în ce mai mult de ameliorarea, înlăturarea și prevenirea efectelor crizei ecologice, renunțând la rolul de observator pasiv al fenomenelor deosebit de grave de degradare a mediului înconjurător, generate de propria-i ignoranță și uneori chiar neștiință. Însăpăimântați de dimensiunile catastrofale, ireversibile pe care le pot lua lucrurile scăpate de sub control, oamenii de știință au început să-și pună tot mai mult problema cântăririi corecte atât a beneficiilor cât și a dezavantajelor care decurg din intervenția brutală asupra mediului prin utilizarea tehnologiilor poluante, epuizarea resurselor materiale și de hrană, prin suprapopulare, industrializare, exacerbarea cursei înarmărilor, modificarea genetică a unor organisme vii, clonarea, subțierea stratului de ozon, topirea ghețarilor și multe altele ale căror efecte în timp sunt prea puțin sau chiar deloc cunoscute.

Începutul anilor '70 este momentul recunoașterii că omenirea se află în mijlocul unei crize ecologice mondiale care constituie o reală amenințare la adresa existenței umane, motiv pentru care încep să se contureze acțiuni internaționale de protecția a mediului și a naturii. Prin prisma unei astfel de abordări au apărut noi concepte materializate în noi direcții de acțiune, cum ar fi: protecția

Împreună pentru natura

mediului, energia verde, casa verde, energii alternative, schimbări climatice, dezvoltare durabilă, biodiversitate, biosecuritate.

În concluzie, se poate spune că în urma progreselor realizate în toate domeniile vieții economice și sociale, omul dispune astăzi de mijloace tehnice cu un grad ridicat de complexitate și perfecțiune, dar a căror funcționare implică consumuri uriașe de resurse naturale regenerabile și neregenerabile, ceea ce conduce la exploatarea tot mai intensă a factoriilor de mediu și determină modificarea naturii într-un ritm rapid. Pentru a evita o catastrofă ecologică și pentru a salva planeta de o degradare lentă dar ireversibilă, omenirea poate lua o serie de măsuri concrete: reproiectarea tehnologiilor actuale, reducerea consumului de energie și de apă, utilizarea surselor de energie nepoluante, regenerabile cunoscute sub denumirea de energie alternativă sau energie verde (panouri solare, centrale eoliene, biocombustibili), reciclarea milioane de tone de deșeuri produse în întreaga lume în scopul recuperării materiilor prime și reducerii poluării, evitarea defrișărilor, desfășurarea unor campanii susținute de reîmpădurire, protejarea speciilor de plante și animale aflate pe cale de dispariție etc. Pentru ca toate acestea să devină măsuri eficiente, reale de protecție a mediului înconjurător este necesară crearea unui sistem legislativ și instituțional adecvat și eficient care să fie garantul respectării legislației în vigoare și elaborarea unor programe pe termen lung corelate la nivel național și internațional, referitor la protejarea mediului. Nu trebuie neglijate nici educarea copiilor și tinerilor cu privire la importanța protecției mediului, sensibilizarea și implicarea societății civile în activități cu teme ecologice și dezvoltarea capacității de a iniția activități proprii în domeniul protecției mediului, popularizarea legislației din domeniul mediului, creșterea numărului de voluntari ecologiști din rândul populației locale.

Ce am făcut până acum? Exact ce observă ironic și dureros, Alvin Toffler: *"Pentru prima dată o civilizație consumă din capitalul naturii, în loc să trăiască din dobânzile pe care le dădea acest capital!"*

Ce trebuie să facem? Secolul XXI trebuie să se desfășoare călăuzit de cuvintele emblematice ale marelui om de știință Albert Einstein : *„Avem nevoie de o modalitate de gândire substanțial diferită, pentru ca omenirea să supraviețuiască ”*. Această modalitate diferită de gândire ar trebui să pornească de la ideea că omul este o parte integrantă a naturii, supus - ca orice altă vietate - legilor universale care guvernează planeta noastră. Orice modificare, orice intervenție trebuie minuțios analizată ca să nu tulbure echilibrul fragil al vieții.

elev: Cucu Mirela Georgiana, clasa a XII-a B
profesor îndrumător: Victoriu Angela
Colegiul Tehnic "Paul Dimo" Galați

De ce "Supraviețuitorii Climei"

Pentru omenire schimbările climatice au multe consecințe vizibile: creșterile temperaturii până la ridicarea nivelului mărilor ca urmare a topirii calotelor polare, inundațiile, furtunile, acestea fiind fenomene tot mai frecvente în ultima perioadă. Proiectul „**Supraviețuitorii climei**” reprezintă inițiativa **Colegiului Național „Mihail Kogălniceanu” Galați** prin care își propune să atragă cât mai multe instituții școlare din județ dar și din țară, iar prin derularea activităților care se dovedesc a fi un colaj ecologic se urmărește educarea tinerilor în spiritul protejării mediului înconjurător, încurajarea acestora să se implice direct și responsabili în acțiuni care conduc la soluționarea problemelor care țin de protecția mediului. La nivelul liceului s-au desfășurat și se desfășoară activități ce se încadrează în educația ecologică, rezultatele obținute putând fi măsurate atât prin premii, certificate dar și prin promovarea educației ecologice în școală și abordarea interdisciplinară a acesteia.

Obiectivul proiectului constă în identificarea unor metode și tehnici didactice interactive cu scopul păstrării unui mediu curat și sănătos, dezvoltarea responsabilității și motivației cadrelor didactice în vederea formării unor comportamente ecologice adecvate elevilor pentru menținerea sănătății mediului și implicit a propriei sănătăți și implicarea autorităților locale în promovarea educației ecologice la nivelul școlii.

Activitățile proiectului planificate pentru o perioadă de 6 luni marchează evenimentele ecologice Ziua Mondială a Apei, Ziua Mondială a Sănătății, Ziua Pământului, Ziua Internațională pentru Protecția Stratului de Ozon, Ziua Circulației fără Mașini și Ziua Păsărilor și Arborilor. Prima ediție s-a derulat ca fază locală iar cea de-a doua ediție ca fază regională, antrenând elevii și profesorii de la 22 de școli gimnaziale și licee din 8 județe.

Lansarea proiectului a avut loc pe 29 martie 2012 când profesorii și elevii de la școlile partenerie din orașul Galați au prezentat componența echipelor și modul de organizare și desfășurare în bune condiții ale activităților. Evenimentul a reunit reprezentanți ai Primăriei, Serviciului public de administrare al domeniului public, de la Gospodăria locală, profesori, elevi. Din partea oficialităților au fost prezenți domnul Viceprimar de la Primăria municipiului Galați, domnul Director Tehnic de la Gospodăria Urbană și ingineri de la **Administrației Domeniului Public al Consiliului Județean**. În ceea ce privește modul de organizare a activităților proiectului, școlile partenerie au colaborat folosind platforma IT, mijloc de comunicare online. Pagina web a oferit fișe de observații, chestionare, manuale online cu privire la calitatea apei, posibilitatea înscrierii și altor școli prin completarea unui formular.

Realizarea platformei IT a proiectului <http://supravietuitoriiclimei.weebly.com/index.html> a fost posibilă datorită colaborării dintre profesorii liceului și profesori ai școlilor implicate în proiect și a reprezentat un punct forte în organizarea și îndrumarea activităților partenerilor din județul Vrancea. De asemenea siteul reprezintă și un instrument folosit atât în promovarea produselor și activităților proiectului cât și în activitatea de monitorizare a activităților. În activitatea de proiectare au fost antrenați și elevii ai liceului, activitatea lor fiind îndrumată de profesorii coordonatori ai proiectului.

Prin activitățile proiectului elevii au fost informați despre problemele actuale ale mediului înconjurător din diferite zone ale țării și au formulat posibile soluții în rezolvarea acestora, au monitorizat calitatea apei și au desfășurat activități de voluntariat de plantare și de colectare selectivă a deșeurilor. Elevii și-au format deprinderi de cercetare și analiză în domeniul educației ecologice

dar și în domeniul silviculturii, grăitor fiind rezultatul obținut în urma derulării activității Aproape Verde: **plantarea a 5000 de puiți de stejar și frasin la Pădurea Gârboavele (județul Galați), Pădurea Tudora (județul Botoșani), păduri din județul Bacău și Hunedoara.** Acest proiect a avut influențe benefice nu numai în „deschiderea minții” și a spiritului elevilor în ceea ce privește ecologia, ci a influențat implicit și pe adulții antrenați în activități de informare pentru o gestionare a resurselor naturale, sprijin în activitățile de plantare și de colectare deșeuri. Activitatea Arta Verde a fost un mijloc de promovare și stimulare a creativității elevilor, implicarea acestora reprezentând un garant al unui veritabil schimb de valori intelectuale.

profesor Popescu Mădălina
Colegiul Național ”Mihail Kogălniceanu” Galați

Marșul broșuțelor

23 martie -27 martie 2012

Campania ”Marșul Broșuțelor” are rolul de a informa corect despre pericolele activităților necontrolate ale omului asupra resurselor oferite cu generozitate de mama natură, de a evidenția importanța faptelor simple, pe care fiecare dintre noi le poate face pentru a reduce efectul schimbărilor climatice.

Elevii clasei a-V-a, s-au pregătit cu multă grijă pentru evenimentul ”Marșul broșuțelor”. Pentru a colecta sloganuri de la elevi dar și de la părinții acestora, aceștia au confecționat mascota Frank din carton, broșuța care luptă împotriva schimbărilor climatice. De asemenea elevii au procurat baloane verzi și s-au informat despre semnificația ”Zilei Mondiale a Meteorologiei”. Elevii au aflat că poluarea în general și poluarea aerului în special la care se adaugă și defrișările masive au dus la încălzirea globală a atmosferei denumită și efect de seră. Datorită acestora clima Planetei este modificată și evenimentele meteorologice au devenit din ce în ce mai violente, secete, inundații, îngheț și uragane. În final, fiecare a creat mesaje pe care le-au scris și le-au legat de baloane. Mesajele create pentru broșuța Frank le-au multiplicat și împărțit la toate clasele din școală și la toți cei pe care i-au întâlnit în marșul lor: prieteni, părinți, bunici.

Finalul marșului a fost marcat prin lansarea baloanelor în curtea școlii, iar majoritatea dintre elevii participanți au înțeles că lucrul cel mai important este: **”Să protejăm planeta pentru a putea fi locuită “**

elevii clasei a V-a A
profesori îndrumători: Andrei Marilena
Toader Botan Liliana
Școala cu clasele I-VIII Slobozia Bradului

Grija de mediu, grija de tine însuși

Mediul! Pentru unii un cuvânt ce semnifică locul în care trăiesc zi de zi. Pentru alții, cuvântul ce ar trebui îmbunătățit din ce în ce mai mult, prin acțiunea oamenilor. Într-un cuvânt, mediul reprezintă viața Planetei și a locuitorilor acesteia. Am auzit sau am văzut de multe ori organizându-se activități ce aveau legătură cu protejarea mediului înconjurător, Însă, puțini dintre noi au fost curioși să participe la tipul acesta de activități, crezând că natura nu poate fi schimbată de pe o zi pe alta dacă câțiva oameni vor interveni, sau că dacă vor da o mână de ajutor, adunând deșeuri din locurile publice sau vor planta un copac, lumea se va uita ciudat la ei, pentru că lumea zilelor noastre este comodă și neinteresată de ceea ce îi înconjoară. Nu spun că dacă, alături de alți o sută de oameni, am putea schimba starea naturii într-o singură zi. Dar dacă cu timpul vom învăța că deșeurile, având efect negativ asupra solului, trebuie aruncat în coș și nu pe lângă sau pur și simplu în stradă, cu timpul vom ajunge să vedem în jurul nostru spații curate, lipsite de deșeuri, unde te poți relaxa în voie fără a simți mirosuri neplăcute. Deci, ar trebui ca lumea să se obișnuiască cu un alt stil de viață, și în nici un caz nu ar trebui să aplecăm capul la remarcile răutăcioase ale oamenilor, renunțând din această cauză la susținerea ecologiei, ci dimpotrivă să încurajăm și alți oameni să participe la salvarea mediului.

Acum ar trebui să ne întrebăm câți dintre noi au habar ce importanță au spațiile verzi și relațiile trofice pentru natură și, în special, pentru evitarea poluării. Spațiile verzi sunt, de obicei, destinate relaxării, astfel încât omul devine o parte din natură. Dar, ce ne facem dacă aceste spații verzi dispar cu timpul, iar în locul lor vom vedea locuințe, fabrici sau chiar teren lăsat în paragină? Vom începe să respirăm un aer din ce în ce mai poluat, sănătatea noastră fiind în pericol. Ce-ar fi dacă am spune STOP indiferenței oamenilor? Cu siguranță, am duce o viață sănătoasă într-un mediu sănătos. De aceea, pădurile și spațiile verzi special amenajate ar trebui extinse, iar oamenii ar trebui să se simtă o parte din natură. Pentru mine, spațiul verde este o adevărată oază de liniște și libertate, unde nările îmi sunt inundate de mirosul aerului proaspăt și curat, iar cromatică ce mă înconjoară mă face să uit de probleme zilei, simțindu-mă ca într-un basm, unde natura începe să-mi vorbească despre tainele ei. Cred ca acest lucru ar trebui simțit de fiecare persoană a acestei Planete, deoarece viața fără acel verde care te înconjoară, ar deveni una tristă, monotună, fără pic de culoare și „lipsită” de viața însăși. Revenind la importanța spațiilor verzi, ne dăm seama că fără acestea, oxigenul din atmosferă ar fi sub limita normală, adică Pământul ar fi privat de tot ce înseamnă viață. În ceea ce privește importanța relațiilor trofice din natură, putem spune că, împreună cu spațiile verzi, constituie echilibrul ecologic din natură. Astfel, există continuu o legătură între speciile existente din diferitele ecosisteme, astfel încât până și dăunătorii poartă un rol important în mediu, ei constituind hrană pentru alte specii. Dar, natura nefiind perfectă, poate afecta echilibrul ecologic, civilizația umană având cele mai periculoase influențe destabilizatoare prin diferitele activități ce le desfășoară, ușurându-și munca, încercând să adapteze mediul în funcție de propriile nevoi. Astfel, de-a lungul anilor omul s-a modernizat extinzând așezările și căile de comunicație, dăunând ecosistemelor naturale. Un exemplu ar fi dat de păsările răpitoare, care având nevoie de un spațiu mai mare pentru a-și procura hrana și pentru a se înmulți, încep să dispară, habitatul lor fiind distrus. De aceea, omul reprezintă cel mai important factor din natură, prin acțiunea sa diminuându-se sau crescând intensitatea poluării.

Prin poluare multe persoane își imaginează acea atmosferă gri, greu de respirat și de trăit în ea. Însă, până la acel stadiu este o cale lungă de străbătut care se poate închide. Poluarea manifestându-se sub mai multe forme, cum ar fi cea a aerului, a solului sau a apei, distruge treptat

Împreună pentru natura

vegetația și speciile din ecosisteme, cauzând dezechilibre ecologice, care pot fi combătute. Cred că, numai cu ajutorul populației s-ar putea interveni la timp, stopând vânătoarea în exces a anumitor specii și încurajând-o să aibă mai multă grijă de acestea. În primul rând, la baza protejării mediului înconjurător stă educația fiecărui om. De aceea, părinții ar trebui să-și înzestreze copiii de la vârste fragede cu anumite cunoștințe, convingeri și deprinderi de comportare care să-i determine să lege o relație corectă cu mediul. Formarea mentalității din copilărie pe principiul: un om sănătos trăiește într-un mediu sănătos, face ca noile generații să participe la îmbunătățirea calităților mediului și la deprinderea de respect față de natură. În al doilea rând, protejarea mediului nu se referă doar la a avea grijă să nu cumva să poluăm prin ceea ce facem, ci să ne și îngrijim de ceea ce ne înconjoară, participând la acele activități organizate an de an ce presupun civilizarea populației și prin aceasta salvarea treptată a Pământului.

Putem concluziona că omul devine o punte de salvare care, fiind cam șubredă, trebuie trecută cu răbdare și înțelepciune. Am observat de-a lungul anilor că ecologia are anumite date din calendar prin care sărbătorește anumite elemente ale mediului înconjurător. Dar, mediatizarea acestor evenimente nu prea există, oamenii nefiind informați și neputând participa la ele. Să existe cineva care să explice tuturor ce înseamnă și cum ar trebui sărbătorită, de exemplu, Ziua păsărilor și arborilor sau ziua Pământului, care sunt după părerea mea zile importante ce ar trebui sărbătorite în stil ecologic. Cu ajutorul oamenilor am putea aduce mediul înconjurător într-o stare mult mai bună. Dacă tot au apărut tehnologiile moderne care ne scutesc de lucruri ce implică timp, de ce nu le-am putea folosi în vederea schimbării modului de a avea energie electrică sau de a dispune de apă, utilizând în mare parte surse inepuizabile din natură. Astfel, centralele eoliene apărute de câțiva ani ar putea fi îmbunătățite și totodată extinse, mai ales în zonele în care puterea vântului este mare. În felul acesta, producerea de energie electrică nu ar fi atât de costisitoare și s-ar reduce poluarea din atmosferă. Aceleași lucruri s-ar putea face și cu celelalte surse de energie de care planeta dispune, renunțându-se astfel la marele zone industriale unde sunt amplasate centralele. Un alt procedeu prin care am putea reduce poluarea ar fi epurarea apelor uzate. Deși este un procedeu costisitor, acesta folosește metode inovatoare de reducere a impactului deșeurilor și apelor uzate. În prezent, în unele zone rurale apa uzată provenită din gospodăria nu se valorifică prin irigații sau alt mod, aceasta fiind împrăștiată în mod necorespunzător pe terenul înconjurător, afectându-l și devenind o sursă de poluare. Aceste ape ar putea fi folosite în mod corespunzător pentru irigarea terenurilor agricole sau silvice, astfel reducându-se poluarea. Aceeași situație în ceea ce privește deșeurile menajere care trebuie colectate prin servicii speciale și reciclate pentru a nu deveni un pericol pentru sol.

Concluzionând, omul, deși este apăsător de nevoi zilnice, încurajează industria și construirea marilor companii de producție, poate salva natura. Odată cu acestea se recurge tot mai mult la distrugerea spațiilor verzi, a pădurilor seculare și mai ales acumularea de substanțe nocive în urma activităților industriale. E asemeni unui schimb inechitabil între ceea ce oferă zi de zi natura și ceea ce oferă omul, în dorința sa de a dezvolta orice. De aceea singurul mesaj pentru întreaga populație ar fi: Să aibă grijă de mediu, pentru că așa va avea grijă de propria persoană!

elev Muscă Andra, clasa a X-a A

Profesor coordonator: Joc Genia

Colegiul Național „Al. I. Cuza”, Galați

Arta Verde - Suceava

Activitatea *Arta Verde* s-a desfășurat la Colegiul Tehnic *Alexandru Ioan Cuza* Suceava în perioada 10-16 mai 2013, reunind deopotrivă elevii claselor IX-XII și profesorii coordonatori ai acestora.

Scopul activității derulate, sub forma unei expoziții de materiale realizate de elevi (desene, fotografii, eseuri), a fost sensibilizarea elevilor cu privire la rolul protecției mediului. Aceste forme de exprimare artistică sunt cele mai la îndemână la această vârstă, pentru a transmite mesaje uneori mai puternice decât zeci de conferințe, statistici sau proiecte guvernamentale.

Dacă pădurea capătă dimensiunile unui templu, înseamnă că aceasta este mărimea ei reală, e simbolul unei creații divine dăruite omului; dacă Pământul în rândurile unui eseu „iartă sau pedepsește” asemenea unei ființe raționale e dovada faptului că odată cu noi toți el trăiește, suferă, are trăiri; dacă dincolo de imaginile imortalizate, se aude un suspin al apei, e pentru că deși aparent superficiali, ei aud mai bine ca oricine suferința nerostită.

De aceea activitățile de acest gen reprezintă deja o tradiție la nivelul școlii, datorită derulării cu succes pe parcursul anilor a unor proiecte de mediu, la care elevii participă necondiționat.

profesor Năsulea Florentina
Colegiul Tehnic ”Al. I. Cuza”, Suceava

Respectul față de mediu

Elevii de la clasele a VI-a - a VIII-a de la Școala Gimnazială "Sfântul Nicolae" Vânători, județul Galați au pornit sâmbătă, 11 mai 2013, într-o excursie pe tărâmurile dobrogene. Obiectivul activității a fost cel de promovare a educației ecologice, deprinderea de abilități de protejare a mediului prin activități de vizitare a Ariei Protejate Rezervația Biosferei Delta Dunării.

În drumul nostru s-au succedat peisaje mirifice, impresionantul lac Razim, floră și faună specifică zonei, dar și muzee și situri arheologice. De asemenea, am văzut și multitudinea de parcuri eoliene din regiunea Babadag. Elevii au fost plăcut surprinși de curățenia întâlnită în orașe, pe marginea drumurilor, dar și în pădure, ceea ce în zona noastră nu prea se găsește. În curând vor face o nouă deplasare la Marea Neagră și la Centrala Nucleară de la Cernavodă, pentru a vedea și modul de producere a energiei electrice nepoluante pentru mediu.

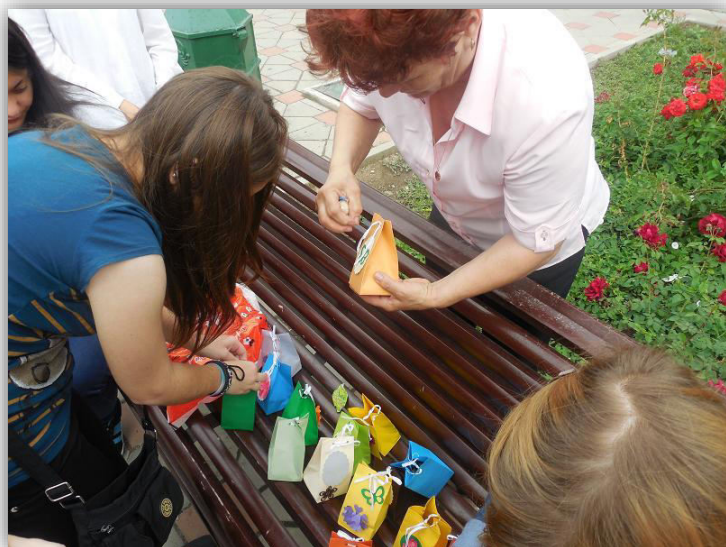
profesor Bălăuță Dana
Școala Gimnazială "Sfântul Nicolae" Vânători

5 iunie – Ziua Internațională a Mediului

Doamnele profesoare Dana Sticlaru, Emilia Boghiu, Ioana Olaru, Alina Frățilă și Carmen Paizan au avut misiunea de a prezenta elevilor claselor a XI-a A și B, a IX-a B, a X-a A ce înseamnă ecologia și protecția mediului. Alături de elevi au participat la activități de ecologizare și realizări de prezentări la orele de dirigiență când informațiile cu caracter ecologic au fost prezentate creativ capabile să atragă atenția elevilor în sensul protejării mediului înconjurător.

Elevii clasei a XI-a B au realizat o activitate în care s-au prezentat proiecte ce au avut drept temă protecția mediului, elevii clasei a XI-a A și clasei a X-a A au prezentat în limba engleză și franceză rezultatele pe care le-au obținut în urma desfășurării activităților cu caracter ecologic, de ecologizare și de colectare selectivă a deșeurilor. Elevii clasei a IX-a B alături de doamna profesor Emilia Boghiu au petrecut câteva ore în parcul orașului Onești analizând elementele naturale și antropice prezente, dar și legăturile

dintre mediu societatea umană. De asemenea au realizat și mici cadouri din materiale reciclabile pe care le-au împărțit trecătorilor.

profesor Șerban Otilia
Colegiul Național "Dimitrie Cantemir" Onești, județ Bacău

F

iecare dintre noi poate experimenta un mod de viață ecologic, având responsabilitatea față de lumea înconjurătoare. Decizia concretă ne aparține. Îmbinând utilul cu plăcutul, elevii alături de profesori încearcă să tragă ei înșiși semnale de alarmă în legătură cu agresiunea omului asupra naturii. Problemele cât și eventualele soluții din sfera preocupărilor ecologice dezbătute în cadrul proiectului ”Supraviețuirii Climei” de-a lungul celor trei ediții, s-au concentrat pe activități creative având rolul de a exploata atât noțiunile teoretice cât și potențialul practic al participanților.

Rezultate concurs ”Arta Verde”

ediția a II-a – 2012 - 2013

Premiul	Nume elev	prenume	Clasa	Profesor îndrumător	Unitate de învățământ
Secțiunea creație artistică vizuală					
I	Brânză	Ștefănică	a XII-a	Hrîncescu Alexandra	Liceul „Dimitrie Negreanu” Botoșani
I	Cristea Alina Elena	Alexandra	a VII-a	Marin Lucica	Școala Gimnazială „Ion Diaconu” Tulnici, jud. Vrancea
I	Popa Cezar		a IX-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Ivașcu Robert		a XI-a	Popescu Mădălina	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Ștefănescu Andrei		a VII-a	Voinea Mirela	Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați
II	Iurașcu Cristian		a XI-a	Joc Genia	Colegiul Național „Al. I. Cuza” Galați
III	Gladei Iuliana		a XII-a	Cîșlaru Camelia	Liceul „Dimitrie Negreanu” Botoșani
III	Țuțu Ana-Maria		a VIII-a	Neagu Măndica	Școala Gimnazială „Ion Diaconu” Tulnici, jud. Vrancea
III	Haheu Daniela		a X-a	Joc Genia	Colegiul Național „Al. I. Cuza” Galați
M	Haharia Andrei		a IX-a	Hrîncescu Alexandra	Liceul „Dimitrie Negreanu” Botoșani
M	Gurandă Ana-Maria		a X-a	Năsulea Florentina	Colegiul Tehnic “Alexandru Ioan Cuza” Suceava

Premiul	Nume elev	prenume	Clasa	Profesor îndrumător	Unitate de învățământ
M	Pintilei Adina		a X-a	Huțu Elena Monica	Colegiul Tehnic "Alexandru Ioan Cuza" Suceava
M	Bîndar Andreea		a VII-a	Leche Alina	Școala Gimnazială „Ion Diaconu” Tulnici, jud. Vrancea
M	Neculiță Mara		a IX-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
M	Ștefana Ioana		a IX-a	Năsulea Florentina	Colegiul Tehnic "Alexandru Ioan Cuza" Suceava
Secțiunea creație artistică literară limba română					
I	Onofrei Iulia		a X-a	Crăciun Vasilica	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Vintilă Iulia		a X-a	Crăciun Vasilica	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Vieru Mirela Elena		a IX-a	Țigănuș Veronica	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Mocanu Irina		a VII-a	Voinea Mirela	Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați
I	Enache Maria		a V-a	Țigănuș Veronica	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Adam Raluca		a IX-a	Postelnicu Adriana	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Falcaru Ana		a IX-a	Țigănuș Veronica	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Popescu Cosmin Andrei		a XI-a	Postelnicu Adriana	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Tinca Daniela		a V-a	Contoman Elena	Școala Gimnazială „I. G. Duca” Petroșani
III	Miler Andreea		a XI-a	Năsulea Florentina	Colegiul Tehnic „Al. I. Cuza” Suceava
III	Boca Alexandra		a X-a	Joc Genia	Colegiul Național „Al. I. Cuza” Galați
III	Gheorghe Iulia Maria		a VII-a	Voinea Mirela	Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați
M	Muscă Andra		a X-a	Joc Genia	Colegiul Național „Al. I. Cuza” Galați

Premiul	Nume prenume elev	Clasa	Profesor îndrumător	Unitate de învățământ
M	Caraghiulea Maria	a XI-a	Postelnicu Adriana	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
Secțiunea creație artistică literară limba engleză/franceză				
I	Ciobanu Oana Adina	a IX-a	Diaconu Eleonora	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Onofrei Iulia	a X-a	Obuzic Doina	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Bostan Claudia	a X-a	Oancă-Leonte Anca	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Sârghi Bianca	a XI-a	Gășpar Loredana	Colegiul Tehnic „Al. I. Cuza” Suceava
I	Ignătescu Daniel	a XII-a	Gășpar Loredana	Colegiul Tehnic „Al. I. Cuza” Suceava
I	Enache Maria	a V-a	Neagu Mihaela Simona	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Dima Ioana Claudia	a VII-a	Botezatu Oana	Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați
II	Parfene Nicoleta Anisia	a IX-a	Neagu Mihaela Simona	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Tarpascu Constantin Iulian	a XII-a	Gășpar Loredana	Colegiul Tehnic „Al. I. Cuza” Suceava
III	Petrosca Anamaria Alessandra	a IX-a	Popescu Rodica Mariana	Colegiul Național de Informatică „Carmen Sylva” Petroșani

ediția a III -a– 2013 - 2014

Premiul	Nume prenume elev	Clasa	Profesor coordonator	Unitate de învățământ
Secțiunea creație artistică vizuală				
I	Batog Cristina	a VIII-a	Diaconu Mihaela	Școala gimnazială nr. 24 Galați
I	Cârdei Aneta Adriana	a XI-a	Vulpe Carmen	Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu
I	Bojian Alexia	a V-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Plescan Delia Alexandra	a VII-a	Rolea Cristian	Liceul Teoretic ”Emil Racoviță” Galați

Premiul	Nume prenume elev	Clasa	Profesor coordonator	Unitate de învățământ
I	Diaconu Maria Ștefana	a XII-a	Rolea Cristian	Liceul Teoretic "Emil Racoviță" Galați
I	Donose Oana	a IX-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Valcu Andreea	a XI-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Grigoraș Cosmin Cătălin	a IX-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Chirilă Andreea Ramona	a IX-a	Rolea Cristian	Liceul Teoretic "Emil Racoviță" Galați
II	Păiș Andreea	a V-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Ciora Laura Adelina	a X-a	Vulpe Carmen	Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu
II	Voicu Alexandra	a XI-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Sucă Maria Lucia	a XI-a	Vulpe Carmen	Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu
III	Anghel Andreea	a VII-a	Manea Mihaela	Școala gimnazială nr. 24 Galați
III	Marin Mihai	a IX-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
III	Negrea Lidia	a X-a	Vulpe Carmen	Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu
III	Raduță Andreea	a XI-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
M	Oțel Marius Constantin	a VII-a	Moșescu Antoanela Emanuela	Școala gimnazială nr. 24 Galați
M	Drosu Liliana	a VIII-a	Diaconu Mihaela	Școala gimnazială nr. 24 Galați
M	Mihuțescu Denis	a IX-a	Giogescu Emilia Mihaela	Colegiul Național "George Coșbuc" Motru
M	Chivu Sidonia Oana	a X-a	Vulpe Carmen	Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu
M	Enache Oana Larisa	a V-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
M	Petrescu Codruța	a X-a	Vulpe Carmen	Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu

Premiul	Nume prenume elev	Clasa	Profesor coordonator	Unitate de învățământ
M	Rapotan Irina	a IX-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
M	Frățilescu Răzvan	a XI-a	Vulpe Carmen	Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu
Secțiunea creație artistică literară limba română				
I	Asăvoaiei Ana-Maria Larisa	a-V-a	Alexandru Tanța	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Fălcaru Ana	a X-a	Țigănuș Veronica	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Vieru Mirela Elena	a X-a	Țigănuș Veronica	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Alexa Alexandra Mariana	a X-a	Țigănuș Veronica	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Luca Roxana	a XI-a	Stanciu Violeta	Colegiul Tehnic „Paul Dimo” Galați
II	Păiș Andreea	a-V-a	Alexandru Tanța	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Murgoci Cristina	a IX-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Munteanu Elena	a XI-a	Joc Genia	Colegiul Național „Al. I. Cuza” Galați
III	Mihai Andrei Robert	a IX-a	Rolea Cristian	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
III	Cucu Mirela Georgiana	a XII-a	Victoriu Angela	Colegiul Tehnic „Paul Dimo” Galați
III	Munteanu Bogdan	a XII-a	Cioroiu Antoanela	Colegiul Tehnic ”Traian Vuia” Galați
M	Lepădatu Ana-Maria	a IX-a	Bucăloiu Ionela	Colegiul Tehnologic „Spiru Haret” Târgoviște
M	Rovența Ana-Maria	a X-a	Vulpe Carmen	Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu
M	Mirea Marian	a XI-a	Bucăloiu Ionela	Colegiul Tehnologic „Spiru Haret” Târgoviște
M	Boca Eleonora	a XI-a	Joc Genia	Colegiul Național „Al. I. Cuza” Galați

Secțiunea creație artistică literară limba engleză/franceză				
I	Sârghe Andrei	a IX-a	Radef Mihaela	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Lungu Ruxandra	a IX-a	Drăgan Aurora	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Boroș Mihai	a X-a	Oancă-Leonte Anca	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Ciobanu Oana Adina	a X-a	Diaconu Eleonora	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
I	Parfene Anisia	a X-a	Neagu Mihaela	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Sandu Teofil	a IX-a	Radef Mihaela	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Popa Cezar	a X-a	Diaconu Eleonora	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
II	Petrosca Anamaria Alessandra	a X-a	Popescu Rodica Mariana	Colegiul Național de Informatică ”Carmen Sylva” Petroșani
II	Răduță Andreea	a XI-a	Drăgan Aurora	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
III	Voicu Liliana	a IX-a	Diaconu Eleonora	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați
III	Iliuță Corneliu Ștefan	a IX-a	Oancă-Leonte Anca	Colegiul Național „Mihail Kogălniceanu” Galați

A PATH

realizat de elev Parfene Anisia
 clasa a X-a D
 profesor îndrumător Neagu Mihaela Simona
 Colegiul Național ”Mihail Kogălniceanu” Galați

The air seemed cold from the window of the car. The sky was opaque, casting a light that filled the shadows, slowly gaining power and announcing the rise of the sun. As the sinuous road reached the top of the hill and began its descent, a golden ray lit the forest.

My journey began early in the morning, before dawn, at the time of the night when stars are most bright and numerous. I did not know if the sadness lurking in my mind that day was caused by the fact that I was then set on a mission, a final assignment to develop a purification plan for a large area of a forest that had been the victim of a landslide, or the fact that the certain area was one of my family`s favorite destinations in summer, before I left for university. The

starry sky, slowly being engulfed in velvet silk that drowned the tiny, joyful spots did not make me feel any better, instead, I sensed a shallow sense of fear as the heavy branches passed staggeringly in front of my car window. I accepted the mission my lecturer gave me, as a final thesis. My final test would consist of transforming this enormous area into one that would be free of all debris scattered by the deadly mud. Rumors were that the landfall was caused by a facility that was built carelessly close to the lake found in the middle of the forest. I remembered flashes of that factory, I saw it when I was a child playing on the lakeside. From a distance, it looked like a castle, white, tall and shimmering just as the clear water did once. Tales of fairies and kings led my mind to believe that the beautiful static figure on the far edge of the lake was the realm my mind always escaped to. "What innocence lies in the eyes of a child!", I said to myself, as I was gazing at the desolate view. Standing next to my car, in the chilly silence of the woods that made it out safe from the catastrophe, I sensed a ghastly presence. All around me there were towering trees, straight and dark, which all seemed to stand by me, with their frowned figures looking down on the disaster. A whole year since that day I worked day and night with touching memories encouraging me from the back of my mind. The turmoil had been building up until the moment I set on the road heading to the place I hoped I managed to save.

The flat deposit of mud was now gone, revealing the beautiful shape of the valley that now had the lake exactly where it used to be, with the perfectly clean water reflecting the beautiful patterns of the partly cloudy sky. Young trees, planted so that they blend in with the surrounding flora were now in bloom, filling the air with the unique flavor of the spring air. The sunlight reflected from the thousands of petals radiated lilac light onto the hillsides, filling them with a surprisingly warm and welcoming aura. As I was breathing in the perfectly translucent air, every step I took towards the lake felt like walking back into my childhood. Each step felt as if I had taken it thousands of times before, each time in the same patch of soil ... it felt like home.

Source of Eternal Life

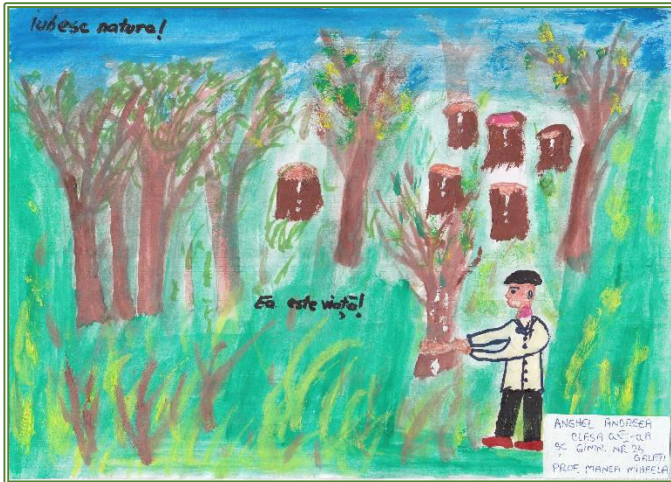
Student: Petrosca Anamaria Aleesandra

Teacher: Popescu Rodica

10th Grade

High School: "Carmen Sylva" Petrosani

When the last tree has been cut down, the last fish caught, the last river poisoned, only then will we realize that one cannot eat money. Our planet is changing. We need to help it change for the better and we're asking for your help to do that! There are a lot of things that affect our planet in a bad way but the good news is that everyone can help to reduce them. Pollution is caused when harmful or poisonous substances are released or found in the air, rivers, seas, animals, plants or even our bodies. Now, we live on a strong planet with robust plants and hardy animals and humans, but there's only so much we can take.

*Elev Anghel Andreea, clasa a VIII-a A
Profesor Manea Mihaela
Școla Gimnazială nr. 24 Galați*

Try to hold your breath while you count the money. Nature does not ask us to be brilliant, it's enough to be rational and realize it needs us! I plant a tree today, something has to start with me today. Now I can change my mind, maybe in five minutes will be completely lost. Time is not waiting for us to do something. People should maintain clean air, pure water and all the other qualities of nature, reducing pollution mode. Nature does nothing without a reason, so Mother Nature made us, just to protect nature!

I don't want to protect the environment. I want to create a world where the environment doesn't need protecting!

I think the environment should be put in the category of our national security. Defense of our resources is just as important as defense abroad. Otherwise what is there to defend?

You may be wondering why I wrote this. Well, I wanted to prove that the trees are full of imagination, are poems the earth because the trees produce paper!

A Better Future

realizat de elev Lungu Ruxandra
clasa a IX-a A
profesor îndrumător Drăgan Aurora
Colegiul Național "Mihail Kogălniceanu" Galați

Nowadays, everyone is talking about the global warming and the protection of the environment. The question is easy and the answer is easier: can we protect the world we love? And the answer is yes!

All we have to do is to think twice before we do something. Our actions can harm the planet and we are going to suffer because of that. We should do all what we can to help the things around us: the air, the animals, all those creatures that should live without having problems.

All around the world we have beautiful jungles, rivers, seas, oceans, animals and people that need our protection. We have to do something and this can be very easy if we are eager to help the world around us. Small actions taken every day can change our future. By recycling our plastic, sorting your rubbish, using BIO products or recycled ones, our planet can be cleaner and healthier.

The scientists have found methods to help the planet and to reduce the air pollution but all we need to do is to desire. Right now, we, the humans are playing with fire. We are not thinking that unless we do something we may become extinct just because we want to make our lives easier. But do we need someone to do something that we can do on our own?

I strongly believe that the solution is in our hands. You have to be sure that you want a safer life and you want the Earth to be cleaner. Take care of your own life and fight! This world can be better with your help!

Farewell

realizat de elev Ciobanu Oana Adina
clasa a X-a A
profesor îndrumător Diaconu Eleonora
Colegiul Național "Mihail Kogălniceanu" Galați

A hundred pair of eyes turn to watch her hobble unceremoniously towards her sacrificial spot but none step forward to help her, to tell her to end this madness. Her feet trail forward through the rubble, the splinters pricking small droplets of blood from the soles of her feet, embedding themselves in her sacred flesh.

Her hands remain limp at her sides, scarred, burnt and in some spots torn to pieces by their shackles. They are a reminder of the millenniums of pain they put her through, of the lies and the obvious deceit she just now accepts and acknowledges. She was never meant to father so many children, to see them grow and learn the ways of the world living in her vast, luscious garden.

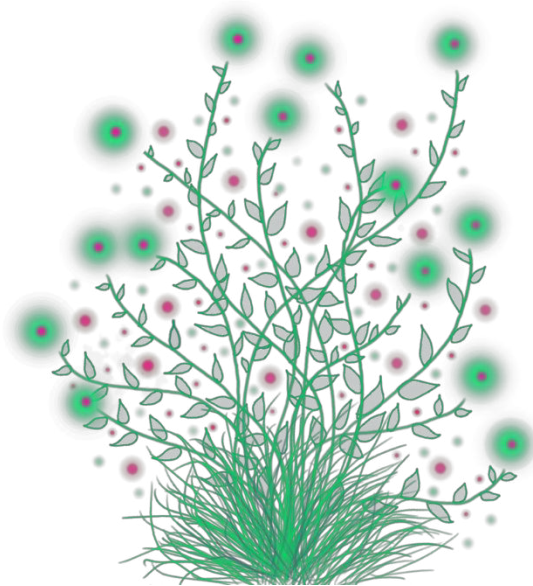

She is no more and soon they will rejoice in her sacrifice as the greatest day of their dynasty. Her tale is to be scribbled away in the old tomes of sacred knowledge for children to ponder upon as they grow up. But here it is: the altar. Everything here has been made especially for her, from the steel blade that will soon dance on her neck to the ashed coat bathed in the blood of her first children, a fine mockery she cannot miss.

'Mhysa' they chant in unison, as her knees touch the ground, shoulders slumping forward. It means Mother, a word she hasn't heard in centuries. Her blood will soon become a trophy for those who hold enough power to reach it first, a token of the damned.

She was never meant for them and they were never worthy of her. As the blade glides over her neck, cutting deeply into her skin, she breathes in one last time, in memory of the life she bestowed on her land that they've named Earth, on the sacrifices she made as their mother, on her life they've now taken away.

Goodbye Mhysa, mother of Life and may your children live in peace on your Earth. Thank you for your sacrifice and may your memory be always remembered by all who use your gift.

The Story of a Forgetful Octogenarian Who Felt Sorry

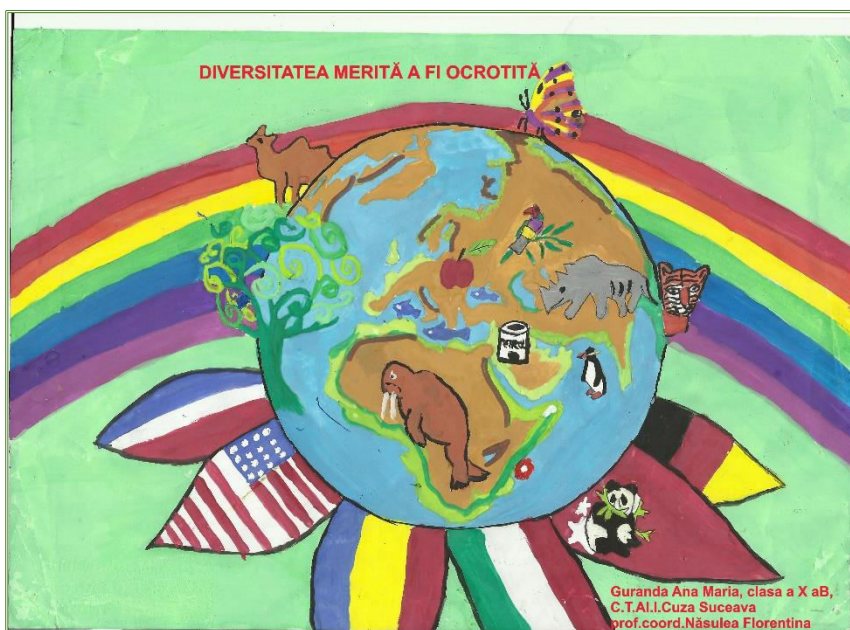
realizat de elev Onofrei Iulia

clasa a X-a A

profesor îndrumător Obuzic Doina

Colegiul Național "Mihail Kogălniceanu" Galați

The man reconciles with his inner creation because he finds relevance and comfort that he needs in it. He won't relate to outer realities as easy as that, be them old or new, but with his own creations he feels at ease. The octogenarian, I am almost sure, didn't understand the realities around him, as he was forgetful and almost blind, but he totally related to what he had designed and concocted during his long and prolific life.

*Elev Guranda Ana Maria, clasa a X-a B
Profesor Năsulea Florentina
Colegiul Colegiul Tehnic "Al. I. Cuza", Suceava*

The day before this story began, he had called a gardener to pull out weeds from the garden and, to be honest, and the old man knew that it was this gardener's strong belief that if you wanted to properly do a thing you have to solve others beforehand.

So, the gardener, with his gardener's wisdom, pulled out the weeds but first had decided that a young pear tree with a green and very leafy canopy was holding too much shadow to the clusters of tulips at its base and the flowers could not blossom. So he took a hatch and cut down the tree. After he did his job and after he took his payment, without mentioning anything about his prank with the pear tree, he smiled toothless the octogenarian felt something unusual in his pale eyes, and he remained for a second with his eyes fixed at the toothless gardener and instinctively touched his healthy teeth with the tongue. A stupid resigned pride could be noticed in those eyes and the old man became weary, but soon forgot all about it.

A bit later when he wanted to admire his flowers, breathing in good temper the gentle air of his garden he saw the smooth cut of the log that had appeared out of the blue in the middle of the tulips. Forgetful as all old people always are, it took him a while until he could remember that the log should have been the grand tree keeping him cool in hot summer days. Great anguish and melancholy overwhelmed him. That pear tree had been planted three years ago when a nephew dropped by and, though fruitless, it had always been nice for the old man to admire his vigorous shadow and pearly green canopy. Now that he felt that the balance of the beautiful garden he designed in his head and realized with his labour was broken, he was entirely convinced that other harmful events could have some effect and pollute his reality or even shake it to the grounds. After a while, when the tulips began to blossom and were totally exposed to the hot and harsh sun of an early hot summer, they flowered and started to dry, and the old man's pain grew. The flowers became drier and drier until they exploded into thin dust of petals onto the ground and that poor octogenarian decided never to walk on that alley again as it was too painful for him to see the burned dust covering the withering stalks.

*Elev Manolache Alexandra, clasa a V-a B
Profesor Manea Mihaela
Colegiul Național "Vasile Alecsandri" Galați*

After a while, he forgot about the pear tree and again solicited the help of the wise gardener who thought that if you want to properly do something you should solve other problems first and the gardener came only to make other unwanted change in the old forgetful man's creation that didn't need any change and ... somehow they managed to live happily ever after... until death or other things parted them.

He Who Plants a Tree, Plants a Hope

realizat de elev Petroșca Anamaria Alessandra
clasa a IX-a A
profesor îndrumător Popescu Rodica Mariana
Colegiul Național de Informatică "Carmen Sylva"
Petroșani

Like it or not, we all live on this planet. We are part of something bigger than ourselves; we are part of the environment. We all breathe the same air and drink the same water. We all walk on the same ground and experience the same sunshine and moonlight. Earth is something that we all have in common. It is our home and we have to preserve it.

Do you know anyone who throws trash around in his or her room? I should hope not because he or she lives there. It is strange how humans want to keep their houses clean but could care less for their other home, the planet. The environment is fundamentally connected to everything we need as human beings to survive. There is a reason there is no life whatsoever on the other planets in our solar system, and that is simply because their environments cannot sustain life. If we disrupt the temperature balance and precipitation patterns of our current environment, it will make it more difficult to grow food leading to the starvation of millions more. If we pollute our groundwater with chemicals, then we will be forced to drink chemicals and probably live much shorter lives. If our air is polluted, we will be forced to breathe it all

day every day, again leading to drastically shorter and much uglier lives. Many studies have also linked pollution (ground or water) to a decrease in brain function; this would be exacerbated by poor nutrition brought on by less agricultural productivity. Without green plants, there simply will not be oxygen to breathe. We should not think of the environment as some poor wounded critter who needs to be taken care of. We are at the mercy of the environment to continuously provide us with clean air, clean water and good food. Protecting the earth is a must and here are some suggestions on what we can do to protect it: use alternative fuel sources for cars, stop dumping into our sewer drains to the ocean, not litter on the highway, stop corporations from dumping their toxins in our rivers and land, better public transportation, recycle our used goods, replace our light bulbs with compact fluorescent bulbs, buy electricity from renewable sources, buy energy-efficient appliances, support green organizations, pick up after our pets, build treatment plants for sewage, have industries build plants to treat their wastes.

Personally I care a lot if polar bears or tree frogs go extinct. They are also God's creatures and deserve to live in a healthy and beautiful planet. God created the whole world and that is why I try to take care of His creation!! I love Him and I try to reflect that in the way I live my life. Throwing my trash in the garbage and doing my best to care for the earth, is just a small step to take in displaying my Love for God! Now I challenge everyone to take a role in cleaning the environment. We caused the problem, but we can also fix it. If you still do not believe that humans are responsible for our current environmental catastrophe, I ask you, when is the best time to plant a tree? The best time to plant a tree is twenty years ago. The second best time is now!

La nostalgie d'un coin de nature

realizat de elev Sârghi Bianca

clasa a XI-a A

profesor îndrumător Gașpar Loredana

Colegiul Tehnic "Al. I. Cuza", Suceava

Tout est calme... Le Soleil nous envoie ses rayons chauds, ses baisers pour la terre, ce qui lui donne de la chaleur. Les nuages blancs, comme la mousse de lait, viennent de se réveiller sur la voûte bleue du ciel. La nature ouvre ses bras pour le monde. Au matin tout semble revivre... tout est vert et le parfum du matin réveille les gens. C'est le meilleur moyen de se réveiller. Les arbres, les fleurs et tout ce qui est vert donnent une couleur encore plus belle à notre monde. Le matin, quand on ouvre les yeux, l'image de la nature est magnifique. On ne peut pas être malheureux quand on voit cette image. Et si nous le sommes, la tristesse disparaît.

Je suis triste maintenant. J'ai décidé de me promener dans la forêt... Il semble que le soleil ne soit pas encore arrivé ici. Tout est froid... Je vais un peu et en face de moi il y a un pont. Par curiosité, je traverse de l'autre côté. Et là, c'est un coin de nature qui paraît ne pas être encore touché par l'homme. Dans un coin, un rayon du soleil pénètre entre les branches des arbres. Une petite fleur se lève et sourit au rayon du soleil. Elle est très heureuse parce que le soleil est là et elle peut bénéficier de cette opportunité. J'y suis restée un peu la et j'ai pensé.

Et le calme est revenu dans mon âme. La nostalgie m'a envahie. C'est promis. Je reviendrai toujours dans ce lieu quand je sens que je ne peux pas trouver la sérénité... Je suis revenue sur la même route pour que je ne m'égaré pas. Ce que peut faire pour nous un coin de nature, personne ne peut le faire.

Elev Cîrdei Aneta-Adriana, clasa a XI-a

Profesor Vulpe Carmen

Colegiul Tehnic "G-ral Gh. Magheru", Târgu Jiu

Environment: The Earth's Shirt

realizat de elev Tarpascu Constantin Iulian

clasa a XII-a A

profesor îndrumător Gaşpar Loredana

Colegiul Tehnic "Al. I. Cuza", Suceava

Nowadays we are confronted to a lot of problems concerning the environment and our home called Earth is about to turn against us. Firstly, pollution comes from factories, power plants, bad managing of radioactive waste and toxic substances thrown into waters. For example, in our city we have a radical case of pollution caused by dumping waste near a water course which affects creatures that live in that environment. The mayor did nothing to solve the problem and we are forced to smell the odour every day, especially in summer.

Secondly, modern life tends to evolve so much and forests are cut down for extending the agriculture or building residential places that do not respect the nature. In some places there are a few organizations that protect the nature, like Greenpeace, and they swear to fight to maintain a few pieces of nature unspoiled. And the measures are to make a reservation in each place on Globe that could protect both the animals and the plants that otherwise would not exist.

All in all, the Earth is like our shirt: we should clean it and maintain that cleanness before it is too late. But unfortunately, I am afraid it is already too late to solve this problem because we face melting ice, the increase of the global temperature and the ocean waters are continuously rising.

If we do not do anything to solve this problem, our children will face a hostile planet and extreme phenomena caused by nature and I do not want to reach that point of no return.

Modern Life: the Path to Paradise or to Self-Destruction?

realizat de elev Ignătescu Daniel

clasa a XII-a A

profesor îndrumător Gașpar Loredana

Colegiul Tehnic "Al. I. Cuza", Suceava

Many of us know that modern life is taking the path to living a life without the fear of a dangerous disease and to having a life with increased comfort. There are many medicines that have been developed to treat or even cure many of the threats that dangerous diseases and viruses carry with them. And these days life has become more and more comfortable. People use cars for transportation to get from a place to another in a relatively short time, electricity has never been so accessible to everyone and a flight could take you to the other side of the world in a maximum of three days. Life has never been so good.

But is it worth it?

While life is getting easier, pollution is increasing. The cars that so many people love to drive do not work with air. They require petrol from which fuel is being made. And from the combustion of this fuel the cars pollute. The same works with planes. They require fuel to fly as well. Factories that deliver us electricity and other benefits most of the time require coal or uranium. And the radiation from the uranium is doing massive damage both to us and to the environment. These are just some examples. Just add deforestation and the fact that people do not recycle almost at all the garbage but throw it in just some containers and you will have a nice recipe for a slow but steady destruction...Our destruction. Most of the things we, the people of this planet do, affect the Earth and every inhabitant in a bad way.

We should be more careful with the environment and do something to help to prevent pollution. Do you throw the garbage in the middle of the living room? Of course not! This planet is our home. Treat it with respect and it will take care of you.

Natura

realizat de elev Rovența Ana Maria
clasa a X-a A
profesor îndrumător Vulpe Carmen
Colegiul Tehnic „G-ral Gh. Magheru” Tg-Jiu

Natura-i sănătatea noastră,
Natura este însăși viața,
Natura-i o culoare vie,
Natura este viața noastră.
Însă azi e supărată.
Plânge cu lacrimi de rouă
Că nu este respectată.
„Cu ce v-am greșit eu vouă?”
Eu privind în jur, îndată
Am știut exact ce-mi spune,
Suferă că-i sufocată.
Oftă cu amărăciune:
„Oameni buni, opriți dezastrul!
Natura-i culoare vie.
Lăsați natura să trăiască!
Mâine poate-i prea târziu.”

Renaștere și nemurire

realizat de elev Alexa Alexandra-Mariana
Clasa a X-a A
profesor îndrumător Țigănuș Veronica
Colegiul Național “Mihail Kogălniceanu” Galați

O rază răzleață de soare a cărei strălucire se reflectă în apa liniștită anunță începutul unei noi zile. Stelele își pierd zâmbetul printre nori pentru a lăsa astrul zilei să încânte pământul. Ultimul fir de întuneric este înghițit de lumina roșiatică ce cuprinde gradat întreaga întindere. Nisipul, învăluit de răceala nopții se contopește într-o sărutare cu adierea caldă ce străbate țărnul. Sunetul valurilor ce se izbesc de stânci este cântecul ce vestește începutul unei alte zile. Marea se tulbură treptat, țărnul îi trimite șoapte pentru a o liniști. Norii pufoși se adună într-un vals grațios acompaniat de sunetul melodios al mării. Simțurile sunt acaparate de această scenă matinală în care actorul principal, natura, mă ajută să mă izolez de lumea reală.

Admir acest tablou feeric ce îmi induce o inevitabilă stare de beatitudine. Pot simți nisipul încă rece cum îmi răsfață tălpile, adierea ușor caldă care mă învăluie, sunetul stins al mării care-mi trimite șoapte ... și pentru o clipă mă refugiez în această lume neatinsă de ființa

umană. Acum astrul zilei strălucește triumfal pe cerul senin, trezește natura din somnul său nostalgic în care cade noapte de noapte. Acest răsărit la malul mării mă fascinează și mă poartă pe culmile cele mai înalte ale fericirii. Cadrul este reînsuflețit treptat iar lumina cuprinde acum întreaga întindere. Îmi place să admir și să mă transpun în poveste ... ritualul aprinde în mine o dorință de a participa la această renaștere continuă, un spectacol care nu obosește niciodată să fascineze oamenii. Realizez ca sunt înconjurată de creații divine a căror măreție nu este apreciată îndeajuns. Contemplez la această alternanță a zilei și a nopții ... mărețul astru îmi este călăuză și mă luminează în drumul meu, seninătatea cerului îmi absoarbe toate temerile, adierea vântului mă protejează, sunetul mării îmi dovedește că masca aparențelor nu are o importanță atât de mare cât profunzimea gândului. Natura mă învață, mă călăuzește și mă ajută în drumul meu... tot ce trebuie eu sa fac este să mă opresc și să observ acest cadru care mă înconjoară. Deși lipsită de grai, ea comunică în permanență cu mine, nu mă abandonează. Nimic din ceea ce ne oglindește nu este la voia întâmplării, fiecare cale prin care alege să se manifeste trebuie interpretată. Ca de pildă acest răsărit feeric, această renaștere menită să îmi readucă aminte că omul, ca și natura, poate renaște, folosindu-și propriile puteri. Ea oferă un spectacol prin care sufletul mi se înalță spre culmi neatînse.

Ritualul dimineții s-a încheiat, totul este învăluit în lumină, cum îmi este și sufletul. Spectacolul continuă însă pe durata întregii zile. Natura mă învață însă că lumea înseamnă devenire, că totul este rotire ciclică. Reușesc să mă deconectez și să admir ceea ce natura îmi oferă, încât depășesc barierele temporale și mă cufund în timpul infinit al cosmosului. Așa cum viața este doar o punte între naștere și moarte, natura reprezintă intermediarul dintre un alt început și sfârșit. Spre deosebire de efemeritatea tuturor ciclurilor de viață, ea este nemuritoare, se regenerează continuu și schimbă decorurile lumii în care trăim.

Iar eu, cuprinsă de măreția acestei scene, iau parte în curând la o alta. Decorul este schimbat pentru actul următor, însă actorul este același, natura. Raza răzleață ce a străpuns mândrul întuneric va dispărea, căci va fi înghițită de pânza nopții. Stelele își vor recăpăta zâmbetul pierdut printre norii resemnați, marea își va înghiți șoaptele, totul va fi cuprins de o liniște adâncă. Luna va înlocui astrul obosit al zilei, lumina ce a stăpânit peste zi întinderile se va stingea în mod treptat, la fel cum a luat naștere. Doar un sunet stins se mai aude în depărtare... mantia întunecată a nopții mă va cuprinde și voi lua parte la un alt spectacol. Nici sunetul melodios al valurilor ce se izbeau de stâncile însetate de căldura zilei nu va mai însufleți peisajul... nostalgia le va cuprinde. O tăcere de cristal predomină și cele mai înalte culmi, învăluite la rândul lor de o stare profundă de somnolență. Mândrul întuneric a străpuns încet lumina, a înghițit-o cu puterile sale nebănuite. Sfetnicul nopții, luna, veghează asupra lumii cufundate în lumina ei, cu ajutorul stelelor sfioase ce apar pe rând pe bolta întunecată. Răceala aceasta nu mă înfioară însă...starea de infinită beatitudine nu dispare, deși decorul nu mai este același.

Admir cu același sentiment acest ritual al apusului, mă las captivată de măreția altor elemente ale naturii. Cuprinsă de cadru, un gând îmi spune că această contemplație poate dura o eternitate. Mă simt din nou fascinată, trăiesc cu aceeași intensitate sentimentul ce m-a cuprins la vederea răsăritului feeric. Totul se schimbă: razele ce străluceau sfios au fost înlocuite cu

petice subțiri de întuneric, adierea călduță s-a preschimbat în răcoarea nopții, valurile au fost cuprinse de tăcere, iar peisajul nocturn îmi accentuează trăirile.

Natura neobosită își schimbă constant înfățișarea, mă cheamă să o admir și să mă bucur de etapele devenirii sale. Doar ea mă poate ajuta să cunosc meditația, să descopăr o lume în care întrebările îmi inundă mintea și în care pot să mă confez. În ea pot regăsi pacea interioară, echilibrul la care orice ființă umană aspiră. Dintre toate creațiile, doar natura deține secretul veșniciei, căci ea rămâne mereu tânără, trece printr-un îndelungat proces de regenerare.

Cele două peisaje pe care am avut ocazia să le admir mi-au trezit trăiri intense, m-au ajutat să cunosc starea de meditație și să conștientizez că totul este doar o mișcare ciclică, însă spre deosebire de celelalte rotații, doar în natură voi descoperi această renaștere continuă ce nu cunoaște sfârșitul.

Elev Drosu Liliana, clasa a VIII-a B
Profesor Diaconu Mihaela
Școala Gimnazială nr 24, Galați

A151515

realizat de elev: Munteanu Bogdan

clasa a XII-a

profesor îndrumător: Antoanela Cioroiu

Colegiul Tehnic „Traian Vuia”, Galați

Motto

„ Atunci vor începe să spună munților: Cădeți peste noi!, și dealurilor: Acoperiți-ne!” – Lc.23, 30)

Se simțea obosit... Așa-i când ești bătrân, deși își amintea bine că în copilărie citise în casa bunicilor, pe niște terfeloage de cărți, că odată trăiseră oamenii până la...hm, până când? Așa, cam până la vreo câteva sute de ani. Începu să rădă amar. Cum ar fi să trăiască lumea atâta?! Adică, pentru ce?! Pentru vreo înfăptuire măreață? Ca să mai vadă soarele? Ca să mai simtă mirosul ierbii? Care soare, care iarbă?! Nenorociții aștia de șobolani nici nu știau ce sunt astea... Le știau din auzite. El era un bătrân de modă veche. Așa îi spunea nepotu-său și bătrânul era cam nemulțumit de el.

- Eu sunt partizanul lumii celei noi, perora tânărul, trăim vremuri mărețe, omul a dovedit că se poate adapta, mai toți cei din vremea ta au crăpat că nu mai aveau electricitate, combustibil și hrană. Noi trăim cu și pentru A151515! Și voi ați avut un zeu la care vă închinați. Și ce? Vă bateți cu pumnul în piept că ați supraviețuit unui război nuclear, că ați trecut demni prin vremuri cumplite. Ia mai povestește o dată, tataie, cum a fost cu vecinul acela al dumitale care și-a mâncat copilul? Cum ziceai că a făcut, că mă prăpădesc de răs când mi-aduc aminte! Haț, și l-a luat de gât!

Nepotul era cam plin de sine de când intrase funcționar la Ministerul Prosperității Mondiale, avea porție dublă de A151515, îi mai scăpa și lui câte una, dar, ce să-i faci, era unicul său nepot și nu se putea spune că nu-i era drag. Îl chemase la el, astăzi, era ziua lui de naștere („Auzi, zi de naștere, cine mai are timp de prostii de genul ăsta, numai matale, chestii învechite, dar, hai, să nu spui că nu-ți fac pe plac”) și acum se gândea ce să pună pe masă, pentru că el așa prinsese... Da, când îți vin musafiri, trebuie să-i servești cu ceva, să-i faci să se simtă bine, așa e ci..., ci..., cum naiba spunea bunica?! Renunță să mai încerce să-și aducă aminte. Ei, așa-i când ești bătrân. Dibui pe o poliță, ascunsă în spatele Marelui Tom al Prosperității, cartea de căpătâi a oricărui bun Camarad, o sticluță verzuie, îi scose dopul și inspiră adânc. Mirosul oțetit îi înțepă nările și-l învioră. Simți o căldură plăcută în stomac, pentru că o dată cu izul acru, năvăliră în mintea lui imagini încețoșate, la care el, bătrân nebun și melancolic, ținea: bunicul, un bărbat uscățiv și drept ca o lumânare, întinzându-i un pahar minuscul și îndemnându-l (“Na, piciule, bea și tu, e vin curat, de buturugă!”), bunica, durdulie și fără odihnă, și în vorbă, și în faptă („Ce faci, Ioane, ai nebunit, dai vin băietului?! Ai venit iar afumat, de parcă n-ai avea acasă! Unde-ai băut?”). La care bunicul, scurt: “În gură”. Și apoi îi umfla răsul pe toți trei.

Muriseră de mult bunicii, nu apucaseră Războiul, iar el se gândea uneori că oamenii ca ei, de pe vremuri, au avut noroc că n-au văzut, că n-au trăit să vadă grozăvia. Cerul vinețiu, norul de praf, subteranele, oamenii descărnați care scuipau sânge și pe care Ministerul Prospeității, rapid constituit, îi lua... Unde? Nu știa nimeni.

Se auzi un zgomot iute, ca de șoarece, și nepotul intră, în uniforma lui maronie de funcționar și cu aerele lui importante.

-Să trăiești, Camarade, și să ai parte de A151515. E tocmai cadoul pe care ți l-am adus, așa mi-ai zis, că se obișnuiește un cadou. Și scoase, dintr-unul din multele buzunare ale costumului său, un

pachețel din care răsturnă pe masă vreo 5-6 pastile mari de culoare verzuie.

-Urăsc pastilele astea, murmură bătrânul, nu știu de ce, dar au ceva care face să mi se întoarcă pe dos stomacul...

-Le-ai fi urând, dar fără ele, ce ne-am face? Am începe să facem haț! ca vecinul dumitale.

-Suntem cu toții atinși, nepoate... Hai să-ți arăt ceva. Omul trase din ascunzătoarea lui un obiect învelit într-o cârpă soioasă. Era un ciob de oglindă.

Nepotul se sperie.

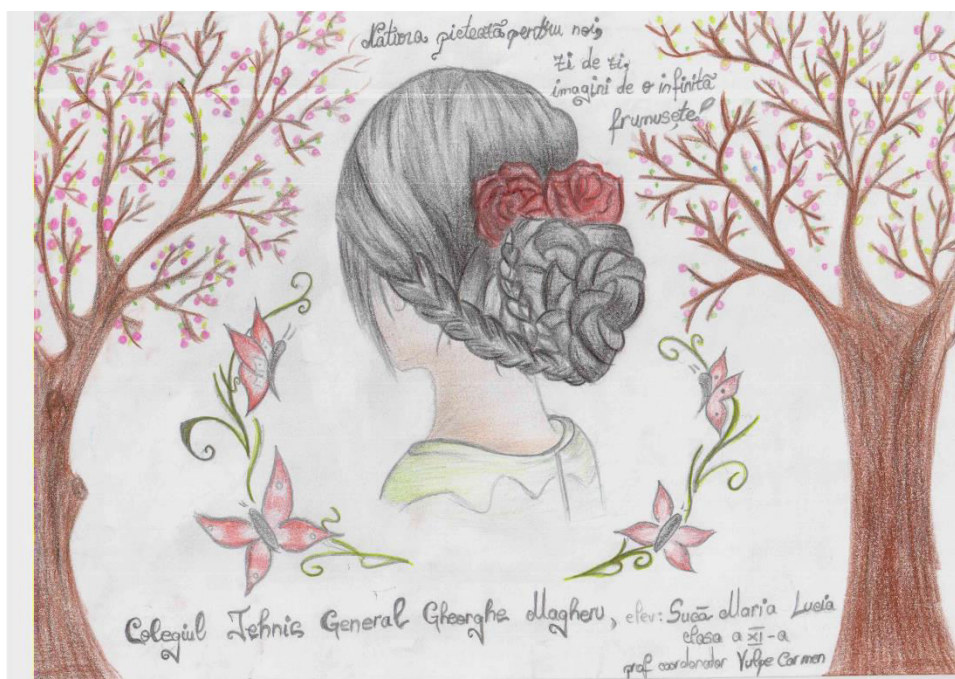
-Dacă te prind Mai Marii Noștri cu așa ceva, te nenorocești, și mă nenorocești și pe mine.

-Și ce-au să-ți faci, prostule, urlă bătrânul. Ce-au să ne mai faci? Uită-te la tine să vezi cât mai ai de trăit. Ești un om al subteranelor, un șobolan, mai pământiu decât costumul ăsta cu care te făleşti și pe care ți l-au dat, ascultă-mă pe mine, ca să te obișnuiești, să nu mai gândești, să nu vezi cum tu și ceilalți din jurul tău, sunteți niște morți vii. Nici să murim nu suntem lăsați! Și morții trebuie să muncească, să se zbată, să nu înceteze să spere. Ne-au furat speranța că vom muri. Se prăbuși plângând pe o închipuire de pat.

-Moșneag nebun, șopti cel tânăr, fără nicio urmă de blândețe în glas și părăsi întunecat odaia mizeră.

Nici nu auzise când plecase nepotul, atât de ușori îi erau pașii, de parcă ar fi alunecat. Erau cu toții atât de slabi, încât era aproape un miracol că nu devedeau imponderabili. Și miracolul se numea A151515, pastila aceasta care le ținea și de foame și de sete pentru aproape o lună, care le dădea impresia că sunt plini de energie, că au viață în ei, că trăiesc. Că mai pot spera. Pastila care nu-i lăsa să moară! Privi, luminat, pastilele mari și verzi de pe masă... Cadoul de la el! Acum înțelegea. Viața nu încetase să existe, nici părinții, nici frații, nici copiii, nici chiar vecinul acela al lui care, cu disperare, da, cu disperare, își omorâse băiatul... Erau toți aici pe masa lui. Erau vii. Și ei nu știau!

Elev Sucă Maria Lucia, clasa a XI-a
Profesor Vulpe Carmen,
Colegiul Tehnic "G-ral Gh. Magheru", Târgu Jiu

Iubiți natura !

realizat de elev: Boca Eleonora Alexandra
clasa a XI-a
profesor îndrumător: Joc Genia
Colegiul Național „Alexandru Ioan
Cuza”, Galați

Trăim într-o lume în care oamenilor le pasă doar de ei înșiși, de grijile și greutățile cu care viața îi obligă să se confrunte. Într-adevăr aceste probleme, împreună cu serviciul, școala și nu numai, ocupă o mare majoritate a timpului oamenilor din aceste zile. Aproape nimeni nu mai are timp să facă niște pași în plus pentru a arunca o hârtie sau o sticlă la coșul de gunoi de peste stradă sau aflat la câțiva metri mai departe de destinația noastră, sau dacă neavând în apropiere un coș de gunoi de păstrat undeva hârtia și de aruncat acasă. Lucrurile acestea par minore, fără nici o importanță dar în ansamblu au o relevanță mare.

În primul rând, consider că o mare importanță constă în educația pe care o primesc copiii și exemplele pe care le văd, precum și anturajul acestora. Dacă de mici sunt învățați să recicleze și să respecte natura din jurul lor, precum și dacă vad aceste lucruri puse în aplicare de către părinți, în loc să fie ei influențați de anturaj ar putea exista posibilitatea de a influența ei grupul lor în bine. Majoritatea copiilor dar și a adolescenților se tem de a nu fi respinși în grupul lor, de a nu fi dați la o parte, de a nu rămâne singuri. Din acest motiv, copie comportamentul celorlalți și nu au curaj să își impună vreo părere, astfel dacă unul dintre ei aruncă pe jos un ambalaj, o hârtie, o sticlă sau orice altceva, exemplul va fi urmat de către ceilalți aparținători ai anturajului.

Acest lucru va deveni un obicei care va continua chiar și devenind tineri adulți, iar următoarea generație îi va copia, acest ciclu riscând să fie repetat de nenumărate ori dacă nimeni nu ar avea intenția de a lua atitudine. De exemplu, pentru a induce ideea de protejare a mediului înconjurător tinerilor, s-ar putea organiza cursuri despre efectele pozitive precum și cele nocive rezultate din acțiunile oamenilor asupra mediului, încă din clasele mici, pentru a explica elevilor beneficiile protejării mediului și efectele negative pe care le are comportamentul actual al oamenilor față de el. Sau s-ar putea încuraja mersul pe biciclete în locul mașinilor care nu încetează să polueze aerul pe care îl respirăm nici măcar o zi.

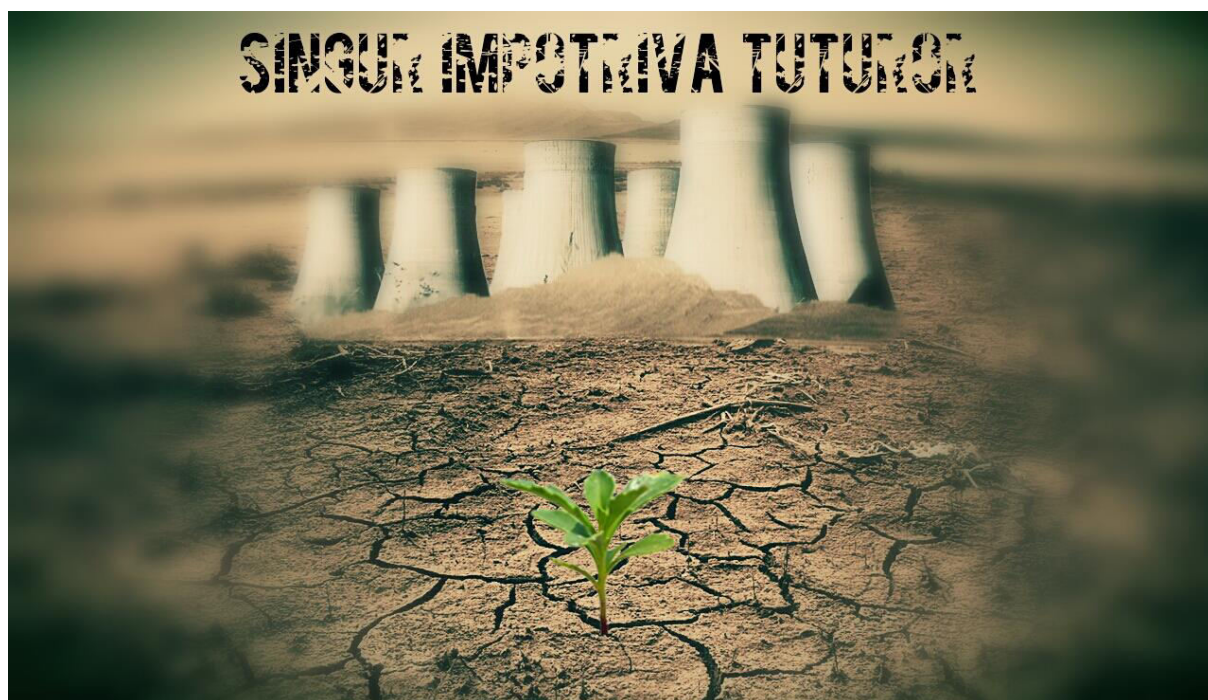
În al doilea rând, consider că pe cât dispar mai multe păduri, mai multe spații verzi, mai multe flori, mai mulți copaci, cu atât lumea devine un loc mai sumbru, mai întunecat. Dacă după o zi petrecută în stres, la servici sau la școală, am face o scurtă plimbare într-un parc verde, de unul singur sau cu familia, și am sta undeva pe o bancă între copaci, respirând aerul curat, în loc să stăm închiși în casă sau să mergem într-un parc de copii, gălăgios, cu siguranță am fi mai calmi, mai pozitivi, mai liniștiți și mai buni cu cei și ceea ce ne înconjoară. Mulți ne gândim de ce să facem noi ceva să protejăm mediul când oricum ceilalți nu o fac. Poate că într-adevăr o singură persoană nu poate schimba multe dar dacă ne-am uni cu toții și am învăța unii de la alții, natura nu ar mai fi într-o degradare, din ce în ce mai mare, care oricum tot pe noi ne afectează. Astfel, în ultimii ani din ce în ce mai mulți oameni au diferite boli de plămâni datorate poluatului aer pe care îl respirăm, iar când sunt orele de vârf, aproape că nu poți ieși din casă deoarece devine pe zi ce trece mai greu să respiri în praful și emisiile poluante de la mașini. Un aer curat, ar duce la o îmbunătățire a sănătății noastre și a urmașilor noștri. Elevii ar putea fi încurajați să participe la mai multe activități de ecologizare precum voluntariat la „Let's do it Romania” sau mersul la plantat copaci. Aceste tipuri de activități ar trebui implementate mai des și la clasele mici, desigur cu un grad de efort mai redus, potrivit lor. Trăim datorită naturii. Copacii ne oferă oxigenul fără de care nu am exista, pământul ne dăruiește roadele sale precum fructe, legume și aproape tot ce consumăm zi de zi, de aceea trebuie să iubim și să respectăm natura care ne înconjoară. Pe de o parte ea este de o frumusețe intangibilă, oferind oamenilor locuri unde oricine și-ar dori să ajungă. Însă pe de altă parte ea poate fi desigur și periculoasă. Este mult mai puternică decât oamenii și prin faptul că nimeni nu o poate opri își demonstrează grandoarea sa. Cel mai bine ar fi ca noi să folosim calitățile ei în favoarea noastră, dar noi o distrugem în nenumărate moduri: folosind mașina întotdeauna ca mijloc de transport, fără a apela pentru distanțe mai scurte la mersul pe bicicletă sau chiar pe jos, care pe langa eficiența împotriva poluării fac un mare bine și sănătății noastre care se degradează odată cu timpul din ce în ce mai mult.

Un alt mod prin care populația umană distruge natura îl reprezintă defrișarea pădurilor. O problemă des întâlnită, este folosită pentru a obține copacii care sunt folosiți sau vânduți pentru combustibil sau ca lemn, în timp ce terenul rămas este folosit ca o pășune pentru animale, plantații sau noi așezări umane. Îndepărtarea de copaci, fără a se reîmpăduri suficient, a condus la deteriorarea habitatului, la pierderea biodiversității și la ariditate. De asemenea ea are efecte negative asupra biosferei, favorizând emisiile de dioxid de carbon în atmosferă, și duce la eroziunea solului. Din păcate, există și numeroase cazuri când în urma defrișărilor masive, nu rămân decât suprafețe mari de teren pustiu, nefolosit. Aceste fapte scot în evidență ignoranța

oamenilor care nu realizează valoarea deosebit de importantă a pădurilor, un management foarte prost al resurselor naturale și nu în ultimul rând legile deficitare pentru apărarea mediului.

În concluzie, trebuie să învățăm unii de la alții să protejăm natura și să o iubim. De altfel să învățăm să fim conștienți de efectele negative pe care le au activitățile noastre asupra mediului, care se reflectă și în sănătatea noastră, unindu-ne pentru a crea o lume mai verde. Protejând natura ne protejăm pe noi înșiși !!!

Elev Iurașcu Cristian, clasa a XI-a
Profesor Joc Genia
Colegiul Național "Al. I. Cuza" Galați

Călătorie în viitor

realizat de elev: Tinca Daniela

clasa a V-a B

profesor îndrumător: Contoman Elena

Școala Gimnazială „I.G.Duca” Petroșani

Într-o lume perfectă, unde oamenii se îngrijesc de natură și unde ostașii de smarald se înalță falnici către cer, colindătorii cerești aduc melodii divine la urechile oamnelor, jocuri de copilași în iarba verde le mângâie piciorușele și vântul ușor răcoros, trece mândru printre frunzele copacilor.

Aici se află o fetiță micuță cu ochi albaștri ca apa mării, părul buclite, blond și strălucitor ca aurul, obrăjorii roșii ca bujorii muntelui și cu o inimă de diamant. Sufletul ei zbura departe, până în adâncul pădurii și tânjea după libertate, de fiecare dată era acasă.

Într-o zi, ea cu părinții ei, au decis să facă o ieșire în natură, pe prietenul lor muntele, departe de orice urmă de civilizație, aglomerație, mașini și zgomot. Într-un loc unde razele calde ale stăpânului de aur al regatului ceresc încălzesc viața, unde, stând la umbra copacilor și privind către cer, poți vedea frumuseți și întreg infinitul. Ajungând acolo și-au așezat pătura pe iarbă și au pregătit masa. Cu ochii tulburați de lacrimi de bucurie, fetița încerca să-și astâmpere dorința de a plânge. Văzând asemenea frumuseți și bogății, ea a fost cuprinsă de un sentiment de nedescris. Nemaiputând să se abțină, a fugit tot mai departe de părinții ei, până într-un luminiș, unde părea că magia sfidează realitatea.

Nu mai știai ce există cu adevărat și ce nu. În jurul ei zburau roiuri de fluturi multicolori, care mai de care mai frumoși, mai drăgălași. Bolți imense de flori roz te cuprindeau cu măreție, mici zâne ca niște ciupercuțe albastre pluteau deasupra ierbii, vocea lor răsunând ca un ecou și chemând-o mai aproape de ele.

Fetița, fiind uimită, s-a apropiat încet – încet, și...dintr-odată intră într-un portal secret ce a dus-o în viitor. Nu își putea crede ochilor! Totul era schimbat. În jurul ei, cât vedea cu ochii, era doar o ștearsă câmpie. Pământul era uscat și crăpat, fără niciun strop de apă. Nu mai existau copaci, iarbă, flori. Acum era doar deșert. Oamenii erau deshidratați, cu trupurile zbârcite din cauza lipsei de apă și rănite din cauza radiațiilor solare. Înainte toți își arătau frumosul păr, dar acum erau obligați să se radă pentru a nu folosi apă pentru spălat. Înainte aveai voie să bei apă câtă doreai, aici aveai dreptul doar la o cană pe zi. Din cauza lipsei de vegetație nici oxigen nu mai era. Trebuia să plătești pentru aerul pe care-l respirai, iar cei care nu puteau plăti erau alungați din zonele cu plămâni uriași, mecanici.

Mergând pe acolo, se întâlnește cu un bătrân ce părea să aibă optzeci de ani, însă avea cincizeci. L-a întrebat ce se întâmplă acolo? De ce totul arată așa? Bătrânul, cu un nod în gât a început să-i povestească cum, mai demult, erau multe semne cu ”Nu aruncați deșeuri în apă!”, dar nimeni nu le băga în seamă. Apa potabilă a început să fie un dar foarte prețios.

Din cauza lipsei de apă oamenii trăiesc cam până la treizeci de ani, copiii se nasc cu malformații, iar viața pe Pământ devine imposibilă. Au ajuns într-un punct fără întoarcere. Bătrânul nu încetează să se considere vinovat fiindcă a făcut parte din ultima generație care ar fi putut schimba ceva, dar nu a făcut-o. Fetiței i se umplură ochii de lacrimi. Încet, încet pe

obrăjorii ei se prelingeau micuțele bucațele de diamant și în scurt timp izbucni în plâns. Însă când se mai liniști nu mai era acolo, ci înapoi de unde plecase. Fetița fugi repede la părinții ei, cărora le povesti totul, însă aceștia nu au crezut-o. Cum ajunse la școală, povesti tuturor cele întâmplate și ce trebuie să facă. Vestea se răspândi repede, dar nimeni nu a luat-o în serios. După un timp oamenii au crezut-o nebună și au dat-o deoparte. Ea simțea că nu mai poate face nimic, că totul era deja pierdut. Se întreba, de ce toate acele lucruri i s-au arătat ei, dacă tot nu putea face nimic?

Într-o seară, nemaiînțelegând ce se întâmplă, fiind derutată și înspăimântată, privind micuțele luminițe pâlpâitoare și mândra Lună ce veghea asupra ei în tăcere, a închis ochii.

Trupul ei firav începu să dispară în negura nopții transformându-se într-o pulbere de diamant ce se înălța spre bolta cerească. O nouă stea apărui pe cer. O stea ce răsare și luminează infinitul. Falcă Lună o primi cu brațele deschise lângă ea și cu zâmbetul pe buze îi spuse că de acolo, de sus, va putea veghea asupra tuturor oamenilor. Nu îi va schimba, asta nu a fost soarta ei, dar îi va putea lumina noaptea și mângâia în timpul somnului. Le va putea cânta și povesti ce înseamnă de fapt viața și câți depind de acțiunile lor. Această fetiță nu a putut schimba nimic pentru că nu am vrut să o ascultăm. Orice suflet are rolul lui: copacii, iarba, vântul, stâncile, chiar și apa. Dacă ne oprim o clipă pentru a le asculta, vom putea descoperi multe lucruri, vom putea să le ascultăm tainele vieții lor. Dar mai presus de toate trebuie să schimbăm ceva în lăuntrul nostru, să învățăm să respectăm și să ascultăm pentru a preveni un dezastru!

Dincolo de asfalt și rugină

realizat de elev: Miler Andreea,
clasa a XI a,
profesor îndrumător: Năsulea Florentina
Colegiul Tehnic "A.I.Cuza" Suceava

Razele dulci ale soarelui îmi străbate trupul cald, florile fragile ce formează un labirint aromat în jurul meu, strălucesc în culori, trifoiul ud ce-mi gâdilă pielea uscată și pana lină a vântului ce tocmai mi-a mângâiat fața, formează un cadru parcă decupat dintr-o poveste de dragoste, și totuși e o poveste, povestea mea de dragoste tață de tot ceea ce semnifică cuvântul natură.

Mi-ar trebui sute de pagini ca să pot scrie tot ceea ce simt, și totuși dacă stau bine să mă gândesc tot aș mai găsi câte ceva de adăugat, natura e un univers nesfârșit în care îți găsești refugiul ori de câte ori sufletul îți e obosit sau frânt de zbuciumul pașilor grăbiți a acestor zile în care am ajuns, zile în care oamenii nu mai știu să trăiască fiecare secundă ca și cum aceasta ar fi ultima. Ce poate fi mai frumos decât să rătăcești într-o pădure înlănțuită de mistere, să te ardă doboarea soarelui acolo unde doar niște rădăcini uscate au mai rămas din frumusețea vie a copacilor, să auzi veselul ciripit de păsărele ce parcă e o simfonie suavă, sau să miroși iarba ce parcă are un gust dulce-amăru. Oare vom ajunge vremuri în care vom căuta refugiul și nu-l

vom găsi? Oare apa aceasta ce pare veșnică se va sfârși? Oare ne vom mai putea bucura de fiecare picătură de ploaie ce cade în goană nebună peste tot cuprinsul zării?

Apă...ce cuvânt simplu ar spune unii, și totuși acest cuvânt e viața însăși. Apa a devenit sevă a vieții pe pământ, indispensabilă omenirii prin toate formele pe care le ia. O regăsim în ploaia dulce, în grindina grea, în zăpada jucăușă cu fulgii blânzi, în ceața deasă, în roua înmiresmată, în chiciura rece și chiar în măiestrul curcubeu atunci când lumina soarelui se reflectă uimitor prin particulele de apă din atmosferă. Iubesc să ascult apa ce curge agale de mii ani sculptând mediu natural precum un meșter nevăzut, o simt curgându-mi prin vene precum un elixir etern, simt aerul rece inundându-mi plămâni până și în cel mai nepătruns loc atunci când temperatura apei scade plăcut. Nu am uitat nici dealurile verzi, nici câmpiile presărate cu felurite plante sau munții bătrâni scăldați în amintiri...ah, toate acestea sunt doar o farăma din toată bogăția universului nesfârșit al naturii. Ce e mai gingaș decât să simți o buburuză cum se așează pe fața ta pictată de dragostea momentului, sau să privești cum cerul de deasupra ta se înegrește din cauza cocostârcilor grăbiți ce se întorc primăvara pentru un nou sezon. Oare animalele sunt fericite? Nu s-au saturat de aceeași rutină zilnică? Ele nu cunosc nici lăcomie, nici răutate și nici tot ceea ce simte un om care mereu se plânge că are lipsuri, că s-a plictisit de viața aceasta și lista poate continua. Ele fac de sute de ani ce știu cel mai bine, să trăiască și nu doar atât.

Cât a-și dori ca măcar o zi, omenirea să trăiască fără grija zilei de mâine, să trăiască cu adevărat împreună cu natura, să danseze de bucurie alături de ea. Oare chiar nu putem fura o oră din timpul nostru pentru a face lucruri mărețe? Nu aș rezista nici măcar o zi să nu răspund chemărilor dulci ale naturii, mă fascinează chiar și o frunză de o nuanță ruginie căzută pe pământul dezgolit. Imi aduc aminte de vechiul tei din grădina bunicilor, era minunat, nu mă mai săturam stând la umbra lui lăsându-mi imaginația să prindă viață. Mă gândeam...au trecut o sumedenie de anotimpuri peste crengile-i maro, ani la rând a fost credincios jucându-și rolul pe scena mediului ca într-un final să fie tăiat și folosit drept lemn pentru foc. Acest gând m-a făcut să îmi doresc să pot vedea măcar un copac ce moare precum un bunic căruia i s-au sfârșit zilele, de bătrânețe. Și mai aud bătrâni ce spun că: lumea *s-a stricat*, totul e poluat acum...când eram eu tânăr mă scăldam într-un râu limpede ca oglinda, sau că aerul era atât de oxigenat încât credeai că are gust. Toate acestea mi se par departe, și totuși mă gândesc uneori dacă vom ajunge timpuri în care vom căuta umbra unui copac și nu o vom găsi, sau că vom tânji după o gură de apă potabilă și nu vom avea parte de ea. Timpul e pus în balanță, acum cred că e momentul cel mai potrivit să ne hotărâm ce vom face, vom continua să trăim în aceeași somnolență brutală sau vom spune stop poluării?

Tu ce vei face? Cum vei ajuta mediul? Ți vei sacrifica un strop din timpul tău pentru a face minuni?

Himerele unui octogenar

realizat de elev: Iulia Onofrei

clasa a X-a A

profesor îndrumător: Crăciun Vasilica

Colegiul Național ”Mihail Kogălniceanu”

Galați

Motto: „Qui n'a pas l'esprit de son age

De son age a tout le malheur”¹

-Voltaire-

Omul nu-și îngăduie niciodată limite. Și dacă ar voi aceasta ar fi împotriva firii sale. Odată ce este expulzat în citadela marelui univers, limitat din punct de vedere științific, el își caută extra-limite, le inventează începând să se încreadă în ele, să le tânjească și să-și dorească realitatea lor. Însă curând, prea curând, descoperă că libertatea lui este doar o iluzie, că este înconjurat de limite care îl constrâng, îi apasă pieptul ca o piatră de mormânt și-i stopează respirația, obligându-l la traiul egoist, conștient de neputința lui de a servi altcuiva decât persoanei care-i aparține. Și totuși omul își găsește un echilibru, face un pact cu însăși conștiința sa, acela de a putea trăi într-un spațiu creat de el, modelat de el și condamnat în același timp la nedreptatea de a nu exista. Acesta este un spațiu conservat pentru omul ce nu-și găsește sau nu-și înțelege starea de a fi. Subînțeleșurile acestei lumi sunt mai numeroase decât spațiile vizibile și palpabile care atestă realitatea și totuși rămân în umbră necăutate, adesea nici măcar descoperite. Sfera noastră noțională nu-și îngăduie să păstreze numai universul creat, ci să și accepte creația dinaintea lui cu toate cusururile ei. Poate că odaia are un oberlicht spart, poate că prin el se preling picăturile de ploaie și ajung pe pielea veștejită a unui octogenar și ceea ce este mai frumos este tocmai lipsa lui de reacție. Își privește cu mirare pielea, dar apoi își așază capul pe speteaza scaunului și adoarme iarăși. Dimineața se trezește și descoperă peretele ud și podeaua mirosind a praf umed. Strănută, își îndreaptă spatele gemând și deschide oberlichtul, lăsând să-i intre căldura în casă.

Noaptea următoare va ploua din nou...

Așadar ce-i este omului când remarcă nulitatea universului său, când îl copleșește cu realitatea neconformă constituției sale interioare? Își încleștează sufletul de speranță, însă ea nu-i este un medicament, apropierea ei doare, căci este plină de spini incertitudinii și ai neadevărului. Curând mintea i se îmbolnăvește de izolare și începe să o iubească cugetat și să o folosească atât de des, încât izolarea însăși nu mai capătă valoare de izolare. Cu o foaie de hârtie în față-i, omul își pictează prietenii și le dă viață acoperindu-i cu cele mai frumoase întâmplări și cele mai exaltate caractere. Aceste toate sunt dovezi ale utopiilor sale, pe care le părăsește odată cu penița cu vârful îndoit de-atâta patimă. Și când își lasă trupul ostenit să se întindă, visul continuă aieva, și crește până când izolarea dispare fără urmă. Există totuși o

¹ Cine nu are mintea vârstei sale, acela are toată nenorocirea ei.

clipă de ezitare când omul recapitulează lapidar trecerea timpului și dă neputincios din umeri. Au trecut zeci de ani și gândirea, fără să vrea, intră într-o stare de decrepitudine ireversibilă. „Unde mi-am lăsat oare tocul?” se întreabă, făcând eforturi de actualizare a ultimelor imagini. Sfârșește cu un toc nou și se așază mândru în fața măsuței, încearcă penița, mângâlește, se gândește, se gândește, se gândește...nimic. Abandonează lucrul pentru a doua zi și se așază pe verandă, adulmecând mirosul de primăvară zbuciumată. Atâtea zgomote îl istovesc, urechea scârțâie, iar ochiul lăcrimează de lumină. Își așază mâinile pe masă și-și aduce aminte de oberlichtul spart. Aseară plouase tare într-adevăr și fusese prima dată când zgomotele ploii nu-l deranjaseră. În scurt timp se obișnuiește cu zgomotul luminii ce se sparge de acoperișul de țiglă, cu mirosul florilor zdrobite de piciorul său, cu regretul de a-și fi părăsit prietenii de pe hârtie. Omul se împacă întotdeauna cu creația sa, căci își găsește subînțeleșurile de care are nevoie, iar nu cu celelalte realități, fie ele dintotdeauna, fie apărute de curând. Realitățile lipsă sunt în cazul acestui octogenar sclerosat cele mai supărătoare. Ieri, chemase un grădinar care să îi stârpească buruienile din grădină și, corect spus, că, dacă vrei să faci un lucru, întâi trebuie să rezolvi altele înainte. Așadar grădinarul, cu înțelepciunea lui de grădinar convins, îi scoase buruienile și hotărâse că un păr tânăr cu o coroană verde nespus de stufoasă ținea prea multă umbră unor pâlcuri de lalele, care întârziu să înflorească. Luă deci o toporișcă și doborî pomul. După ce-și luă plata, fără însă să pomenească de isprava sa, zâmbi știrb. Octogenarul rămase o clipă cu ochii ațintiți la dantura lipsă a grădinarului și își trecu instinctiv limba peste dantura sănătoasă cu o mândrie vizibilă.

Peste puțin timp când se duse să-și admire florile, care respirau acum în voie, dădu cu ochii de butucul apărut din senin în mijlocul lalelelor. Mare chin până să-și amintească ce însemnase odată butucul acela, dar, când își aminti, îl cuprinse o mare tristețe. Părul acela îl plantase cu trei ani în urmă când venise în vizită un nepot și nu-i făcuse niciodată fructe, dar era frumos să-i admiri frunzele viguroase. Acum era convins pe deplin de efectul dăunător al altor realități exterioare care nu numai că îi invadaseră, ci îi și zdruncinaseră realitatea sa. Acest eveniment fu un prilej de mare nefericire și se stinse cu greu, căci, de câte ori își vizita grădina, nu putea să nu-și arunce privirea asupra restului de lemn. Iar acum, când lalelele înfloriseră, începură a se usca, căci razele directe ale soarelui le usca și le îndoia tulpina. Curând toate zăceau prăbușite pe pământul fierbinte, iar omul hotărî că nu se va mai plimba niciodată pe aleea aceea. De atunci își omora timpul alcătuind rime în timpul plimbărilor, apoi încercă să-și coasă găurile hainelor, își număra cărțile din bibliotecă, fiindcă nu se putea hotărî niciodată la același rezultat. Odată obținut o diferență de douăsprezece, încât rezultatul era revoltător de greșit și atunci socoti cu dreptate să o ia de la capăt. Astfel că într-o dimineață însemnă pe o bucată de hârtie numărul de două mii și cu aproximație două mii trei de volume. Se declară mulțumit și câteva zile la rând se chinui să le reazeze pe rafturi într-o ordine desăvârșită. Brusc își aduse aminte de pomul care-i nesocotea ordinea, acea ordine bolnavă din care-i era alcătuită întreaga existență. Totul era complet, revizuit, rearanjat sau reacompletat. Nimic nu rămăsese în urmă și era asta oare o dovadă a preocupărilor bătrâneții? Omul se înspăimântă. Dar ordinea nu ține de vârstă! În lipsa unor realități atât de stânjenitoare ca grădinarul era absolut firesc să-și corecteze realitatea. Și totuși nici el nu părea a înțelege că aceasta era o dovadă a dezordinii și maladii sale interioare. Căci, de fapt, ce caută omul întreaga sa viață? Oare nu să găsească

echilibrul între lumea exterioară și cea interioară? Oricât orgoliu ar zace în ființa umană, el nu se poate întinde până-ntr-acolo unde se află singurătatea și mai mult decât ea, conștiința existenței sale.

E dureros să-ți ascunzi fobiile, fiindcă, păstrându-le în tine multă vreme, la un moment dat vor izbucni. Omul în mijlocul lalelelor sale a început să se teamă că s-ar putea usca și astfel le-ar pierde frumusețea și odată cu ele, și-ar pierde sensul plimbărilor. De astă dată le rupse pe toate și le îngrămădi într-o vază mare pe care o așeză în salon. Le privi cu dragoste, erau creația lui, el le făcuse și galbene și albe și roșii. Peste câteva zile muriră toate, însă omul le păstra și le pune zilnic apă, având grijă să nu le rupă. Orizonturile i se îngustară și se retraseră până când începură să se reflecte pe pereți. Lalelele din grădină, părul tăiat, pământul și toată lumina îi pătrunseseră în odaie. Numai tavanul rămase alb, nemișcat, gol... Era locul care amintea de nimicnicie. Volumele musteau în numere greșite și pătaseră pe rând imaginea lalelelor, pământul și praful înecaseră odaia, ploaia intrase în podea, iar omul le privea cu milă și-mistuia orizontul de piatra de temelie a casei.

În vis...

realizat de elev: Luca Roxana

clasa a XI-a D

profesor îndrumător: Stanciu Violeta

Colegiul Tehnic "Paul Dimo" Galați

Alerga prin iarba înaltă până la brâu și parcă simțea ca se sufocă, deși iarba era udă de roua dimineții. Respira sacadat, gonită de timpuri și de amintiri. Firele ascuțite și tăioase îi biciuiau trupul acoperit de cămașa subțire de in. Când a crescut iarba asta așa de înaltă? Parcă nu se mai vede nimic în jur, decât iarbă... Atunci trebuie să fi mințit Vasile a lu' Ionica când a zis că a cosit-o.... și i-a dat bani grei, plus masa din ziua aia. Și tocmai azi s-a găsit să se îmbrace cu cămașa subțire. De la un timp pasul ei s-a transformat în salt și iarba a rămas în urmă. Sălta și zâmbea sub lumina puternică a soarelui.

Zamfira se trezi loarcă de transpirație. Adormise în umbra căruței și somnul îi fusese așa de intens, încât se trezi când soarele își schimbase deja poziția pe cer și ajunsese în dreptul trupului ei firav, bătrân și bolnav. Zamfira rămăsese văduvă de doi ani și toată lumea o sfătuia să lase naibii pământul ăla, că n-o să ia nimic cu ea pe lumea ailaltă, să-și vadă de sănătate și de trai bun. Dar ea nici nu voia să audă. Acum, abia acum, spre bătrânețe, învățase să iubească pământul și roadele sale. Își amintea de vremea tinereții, când a fost măritată degrabă cu un tânăr fiindcă tatăl aceluia era nevoit să le împartă grabnic averea feciorilor pentru a nu fi considerat chiabur. Nu-i vorbă, îi plăcea flăcăul, dar nu a înțeles nimic din atitudinea socrului. Tânărul soț, al cincilea din cei șapte copii ai gospodarilor, era și el prea necopt pentru amândouă: pentru pământ și pentru nevastă, așa că o vreme avu un comportament neobișnuit. Lucrurile s-au rezolvat de la sine, însă, când a trebuit să dea pământul la colectivă. N-a prea

simțit mare dușmănie, nici mare pierdere, mai degrabă eliberarea de o presiune, de o grijă care îl apăsa pentru că nu știa de unde să apuce lucrurile și ce să facă cu ele.

Zamfira se ridică în capul oaselor, își potrivea basmaua pe cap și, cu sapa în spate, apucă rândul de vie din dreptul ei. Buruienile cresc mult mai repede ca plantele celălalte. Așa e și la noi, la oameni, ăia răi își fac averi și o duc bine; oamenii săraci își văd de ale lor, trag la jug, se gândesc la rostul lor pe lume și mor nelămurii. Înfigea sapa adânc în pământ și respira cu aviditate aerul reavăn al naturii. Via, de curând tăiată, își preligea lacrimile în semn de durere sau de recunoștere față de omul care o îngrijește și o alină. Bărbatul ei, își reluă ea gândurile, n-a dus-o rău. S-a făcut cojocarul satului și a câștigat bani buni. Niciodată n-a dat de înțeles că i-ar lipsi munca câmpului, până când s-a pus problema să își recapete fiecare țaran lotul său. Avea deja o vârstă..... 60 de ani nu-s chiar ușor de dus, dar el parcă a întinerit deodată, și-a pus pălărie nouă pe cap, și-a luat căruța și a bătut zi de zi, vreme de douăzeci și mai bine de ani drumurile spre loturile de pământ. Cu o energie nebănuită, a cultivat și cel mai mic petic de pământ, a îngriit și a iubit culturile sale. Deseori îl apuca noaptea pe câmp, trăgând la coasă, adunând știuleții de porumb sau păzind bostana. Bostana era preferat lui. Își lua toți nepoții în căruța când se coceau pepenii și, aplecat asupra fiecărui curpene în parte, îi învăța să deosebească pepenele copt de cel crud. Își unea degetul mare cu arătătorul și plesnea ușor peste coaja verde. Sunetul era cel mai mai elocvent! Nepoții stăteau cu urechea lipită, cu zâmbetele largi și respirația tăiată. Înțelegeau și simțeau totul. Crescuseră acolo, știau fiecare palmă de pământ și cunoșteau fiecare plantă; mai ales colții babei în care se înțepaseră de câteva ori, de le dăduseră lacrimile ca la comandă! După ce identificau cel mai copt pepene din bostană, îl spărgeau acolo, în câmp, își împărțeau bucățile și îl mâncău cu poftă, cufundându-și toată fața în miezul roșu. La sfârșit rămâneau doar niște coji temeinic roase, până la partea verde pe care, cu multă bunăvoință, o întindeau spre botul calului.

Nu trecuse azi pe la bostană. Era bine să își arunce ochii pe-acolo, să vadă dacă a ieșit vreun firicel. Da, e devreme încă, abia a pus semințele zilele trecute, dar mai șii, poate vreunul mai harnic avea s-o uimească. Totuși va trece pe la lotul de lucernă. Vasile a lu' Ionica o să ducă el căruța acasă, iar ea va tece pe la lotul de lucernă. Neapărat! Se face vremea de prima coasă și ea trebuie să știe când trebuie să vină cu oamenii să o cosească, să o usuce și apoi să o strângă în căpițe. Îi plăcea lucerna pentru perseverența ei de a ieși an de an, pentru încăpățânarea de a nu se sinchisi de om, că se perpetua singură ani de zile, pentru florile ei frumoase, pentru mirosul ei proaspăt, de natură puternică. Ciudat, dar îi plăcea chiar să și meargă desculț prin cioturile proaspăt cosite. O înțepau dar nu simțea durere. Era mai aproape de ea însăși, de plante și de pământ, ca într-o triadă păgână. În plus, în mijlocul lotului de lucernă era nucul acela bătrân, mai bătrân ca ea, mai bătrân ca vremurile însele. Își îndreptă șalele și își puse sapa în spate. La cei optzeci și doi de ani ai ei considera că se ține încă bine. Își purta singură de grijă și se ducea la câmp ca alte femei, mult mai tinere ca ea. Nici n-ar fi avut cum să stea acasă, fiindcă nu-și găsea locul și rostul printre cele cinci găini ale sale. Ei, nu erau chiar cinci, dar în compartie cu alte vremuri, par tare puține. Îi plăcea să se urce în căruța lângă fiul său, să-și pună într-o pânză o bucată de brânză, un ou fiert și o fărâmă de mamăligă sau de turtă și să petreacă ziua întreagă pe câmp, dând cu sapa, ațipind la umbra căruței, legând la vie, sau culegând roadele, toamna târziu, după un an bun, când natura și-a revarsat bunătatea sa asupra

oamenilor. Strigă după Vasile și îi dădu căruța, să o ducă acasă. Ea are să vină pe jos, încet, după ce va fi trecut pe la lotul de lucernă. Soarele era spre asfințit și dădea o lumină caldă și galbenă. Porni încet, cu pași siguri. Știa unde voia să ajungă. Oare ce-o fi fost cu visul ăla? Pesemene că va fi un an bogat și lucerna se va face până la brâu. Zâmbea la gândul ei...n-ar lăsa-o ea să crească așa de mare. Dădu de lotul de lucernă: frumoasă, mândră, mirosind a viață. Se descălță și trecu prin ea, simțind fiecare fir în parte. O voluptate rece, o plăcere de nebănuț. Ajunse în dreptul nucului și se întinse sub el să privească asfințitul. Genele i se lăsară peste ochi, mâinile ostenite se împreună a rugă.

Frumusețea renașterii

realizat de elev: Munteanu Elena
clasa a XI-a B
profesor îndrumător: Joc Genia
Colegiul Național "Al. I. Cuza" Galați

În fiecare an, primăvara este ca o explozie de verde, verde crud. Kandinsky afirmă că "verdele este culoarea cea mai caldă existentă. Nu se mișcă, nu exprimă bucurie, tristețe, pasiune; nu dorește și nu cere nimic..." Pot adăuga eu, însă, că verdele este culoarea simbolică anotimpului trezirii la viață, a primăverii. Totul e învăluit de mantia de lumină a soarelui, care încă se mai ascunde printre norii suri, care mângăie, de asemenea, blând pământul și toate viețuitoarele. Îmbrățișat de prietenoasele raze, primul boboc își desface floarea, petală cu petală, fără teamă. Plină de mireasmă delicată, prima floare îmi smulge un surâs și îmi dă nădejdea împlinirii. Lângă floare observ și un ghiocel ce-mi pare lacrimă albă, cristalizată, într-o veșnică aplecare spre locul pătimirii și fericirii ei. Frunzele verzi ca smaraldul, atârnă pe încă fragilele brațe ale pomilor, se ridică spre lumina aurie reflectată de soare. Floricelele minuscule ce radiază o energie pozitivă stau agățate și înflorite pe ramurile copacilor precum liliicii, însă, oferă chiar și puritatea culorii de verde natural, după cum spune și poetul nostru Bacovia: "Verde crud, verde crud... / Mugur alb, și roz și pur, / Vis de-albastru și azur, / Te mai văd, te mai aud!". Pădurea e îmbrățișată cu dragoste de covorul verde. Firele de iarbă proaspete se văd cum ies cu timiditate spre suprafață, ca și toporașii de un mov intens și profund. Toți oamenii se bucură de venirea primăverii, fiica cea tânără a bătrânului an. Glasurile cristaline ale copiilor răsună de departe astfel că, în același timp și noi ne bucurăm că ei sunt fericiți.

Cu mantia plină de lumină, iubire și frumusețe, primăvara împarte din pocalul ei, tinerețe, voioșie și culoare. Poate, tocmai de aceea până și George Bacovia s-a lăsat impresionat, cucerit de frumusețea primăverii în poezia "Note de primăvară" care apare ca o rază de lumină în opera simbolistului: "*Verde crud, verde crud... / Mugur alb, și roz și pur, / Te mai văd, te mai aud, / Vis de-albastru și azur.*"

De ce ...Pământului îi este sete?

Motto: „Apei i-a fost dată puterea de a deveni seva vieții pe pământ”

Leonardo da Vinci

Un raport arată că populația globală va ajunge la 9,5 miliarde de locuitori în 2075, în condițiile în care în următorii 60 de ani, populația globală va crește cu câte 75 de milioane de locuitori anual. Țările care se vor confrunta cu această rapidă creștere a numărului de locuitori sunt cele aflate în curs de dezvoltare.

Cerințele în ceea ce privește apa, pentru că nevoia de resurse va crește, vor fi mai mari cu 30% în 2075, iar cele legate de hrană vor fi duble. Rezultatul: miliarde de oameni vor suferi de foame și sete, trăind în condiții mizere, ceea ce poate duce la conflicte civile. Cu alte cuvinte, prin suprapopularea planetei se va ajunge și la o lipsă de apă și iată că am găsit răspunsul la întrebarea anterioară.

Profesorii Colegiului Național ”Mihail Kogălniceanu” au organizat în data de 27 martie 2014, cu ocazia Zilei Mondiale a Apei, o activitate dedicată exclusiv, în care au fost implicați următorii profesori Popescu Mădălina, Ganea Mariana, Stafie Mădălina-Mihaeala, Bulgaru Mariana, bucurându-se și de sprijinul altor colegi de la Liceul Teoretic Dunărea (profesor Dobrin Gigliola), Colegiul Tehnic ”Paul Dimo” (profesor Victoriu Angela), Colegiul Tehnic ”Traian Vuia” (profesor Cernat Nicoleta), Colegiul Național ”Al. I. Cuza” (profesor Joc Genia) care au impulsivat elevii să participe la acest concurs. Invitată specială, care a făcut parte și din juriu, a fost doamna președinte Petruța Moisi de la Centrul de Consultanță Ecologică, Galați care pe parcursul activității a intervenit cu întrebări, sugestii pentru elevi iar spre final a prezentat un material sub forma unei prezentări cu imagini sugestive cu tema "Apa, izvorul vieții". Activitatea “**Apa Izvorul Vieții**” vizează Ziua Mondială a Apei și Ziua Mondială a Meteorologiei și este o oportunitate pentru afirmarea elevilor interesați de domeniul protecției resursei de apă, implicarea acestora reprezentând un garant al unui veritabil schimb de valori intelectuale. Modalitățile prin care se vor puncta atât problemele cât și eventualele soluții din sfera preocupărilor ecologice, se vor concentra pe dezbateri, dar și pe activități creative, menite să exploateze noțiunile teoretice și potențialul practic al participanților.

Principalul obiectiv al activității l-a reprezentat afirmarea elevilor interesați de domeniul protecției resursei de apă, căutarea unor eventuale soluții concentrate pe dezbateri dar și pe activități creative ce au avut drept scop exploatarea noțiunilor teoretice și potențialul practic al participanților. Competiția a fost structurată pe 3 secțiuni la care au participat cele 5 echipe formate din elevi aparținând școlilor participante mai sus menționate: expoziție de fotografie sau desen, work-shop și

secțiunea de ghicitori și aritmograf. În cadrul workshop-ului fiecare echipă a asamblat și asociat cartonașe de diferite culori ce conțineau informații despre resursele de apă ale Terrei, distribuția acestora și domeniile de utilizare.

Concluziile acestei competiții subliniază necesitatea unei bune puneri în aplicare a legislației actuale privind apa care ar trebui să asigure sustenabilitatea tuturor activităților ce au impact asupra resurselor de apă, contribuind, astfel, la garantarea disponibilității unei ape de bună calitate, ceea ce va permite, de asemenea, stoparea reducerii biodiversității și contracararea degradării ecosistemelor.

profesor Stafie Mădălina-Mihaela
Colegiul Național ”Mihail Kogălnivceanu”, Galați

Modalități de rezolvare a problemei apei în lume

“Apa este mai scumpă decât aurul !”

realizat de elev: Mirea Marian
clasa a XI-a
profesor îndrumător: Bucăloiu Ionela
Liceul Tehnologic ”Spiru Haret” Târgoviște
Județ Dâmbovița

Apa poate deveni o problemă în condițiile în care se dereglează una dintre funcțiile sale, în condițiile în care se modifică raportul dintre rezervele existente, necesarul de apă și modul de utilizare și gospodărire a acesteia. Și, dacă ținem cont că necesarul de apă a crescut foarte mult în ultimul timp datorită creșterii demografice, datorită dezvoltării ramurilor industriale sau datorită consumului din ce în ce mai mare din agricultură, atunci ne dăm seama cu ușurință că apa a devenit o adevărată problemă în unele regiuni, fie din cauza lipsei acestora, fie din cauza calității apei potabile.

Și deși Terra este supranumită și “planeta albastră” datorită faptului că 71% din suprafața sa este ocupată de apă, din acest volum 97,4% reprezintă apă sărată și doar 2,6% apă dulce. Problema lipsei sau calității apei potabile este cu atât mai stringentă cu cât acest volum foarte mic de apă dulce este distribuit inegal pe continente (cele mai mari rezerve de apă dulce de pe glob se găsesc în America de Sud-26,4%, iar cele mai mici rezerve se găsesc în Australia și Oceania-5,4%), dar și în spațiu (în Sahara cad anual sub 100 mm precipitații, ba mai mult decât atât la ploile de scurtă durată picăturile de apă nici măcar nu ating solul pentru că se evaporă direct în aer din cauza temperaturilor foarte ridicate; la Ecuator cad anual peste 3000 mm precipitații). Un alt aspect al problemei apei se referă la rezervele de apă subterană, care se micșorează, în timp ce consumul depășește rata de refacere a acviferelor. De exemplu, în zona Beijing-ului, în ultimii 40 de ani, nivelul puțurilor a scăzut cu 37 m, iar din lipsă de apă, guvernul a interzis suprapopularea și se planuiește, chiar, mutarea capitalei spre sud.

Ținând cont de funcțiile apei (mediu pentru diferite plante și animale, mijloc de transport, resursă pentru irigații, materie primă sau factor de producție în industrie, agricultură sau gospodăria proprie, sursă de energie, etc) nu trebuie să uităm că apa dulce este distribuită inegal și că ținând cont de raportul dintre resurse-populație-cerere se întâlnesc următoarele situații:

- ❖ zone cu deficit de apă și cu populație numeroasă (Sahelul, bazinul Indusului, Kazahstan, regiunile de câmpie din Ucraina și Rusia).
- ❖ zone cu deficit de apă și cu populație rară (regiunile deșertice).
- ❖ zone cu mari resurse de apă, dar cu populație foarte mică (bazinul fluviilor Amazon, Congo, Canada, Islanda, etc.).
- ❖ zone cu resurse de apă dulce bogate și cu populație foarte mare (India, Asia de Sud-Est, Europa de Vest, America Centrală).

În aceste condiții, apare o întrebare “Ce-i de făcut?”, în condițiile în care populația urbană este din ce în ce mai mare, necesitățile acestora de asemenea (de exemplu, pentru aprovizionarea cu apă a orașului Los Angeles sunt necesari 4 mil.m³/zi, cantitate care se aduce pe un apeduct de la 500 km distanță), iar industria și agricultura consumă 85% din cantitatea de apă la nivel mondial. Este adevărat că apa este o resursă regenerabilă fiind supusă unui proces de reimprospătare, ca urmare a unui ciclu natural (pentru Europa durata unui ciclu este de 28 de zile ceea ce înseamnă că într-un an procesul de regenerare se produce de 13 ori), dar ce folos dacă continuăm să folosim cantități mari de apă în condițiile în care în unele regiuni cererea este mai mare decât rezervele existente, iar cantitatea de poluanți deversată în apă este foarte mare.

Putem face ceva pentru a rezolva problema apei?

Iată câteva soluții propuse:

- ❖ epurarea apelor uzate, re folosirea lor.
- ❖ cunoașterea și gospodărirea resurselor de apă de suprafață/subterane prin fântani, foraje, captări.
- ❖ desalinizarea apei marine, procedeu foarte costisitor, folosit, azi, în regiunile deșertice (în zona Golfului Persic sunt obținuți prin acest procedeu 5000m³/zi apă dulce).
- ❖ stocarea apei în perioadele în care curge în excedent pe râuri, pentru a fi folosită în perioadele cu deficit.
- ❖ declanșarea unor ploii artificiale produse prin însămânțarea norilor cu nuclee de condensare.
- ❖ economia apei la nivel mondial și grija pentru starea ei de calitate, cu atât mai mult cu cât apa, deși nu aparține nimănui, este folosită de toată lumea.
- ❖ irigarea culturilor să se facă prin punerea picăturilor la nivelul rădăcinilor, astfel încât apa să nu se piardă prin evaporare.
- ❖ amenajarea integrală a bazinelor hidrografice cu scopul de a le gestiona mai bine resursele de apă, în scopul dezvoltării durabile.
- ❖ transportul ghetarilor din Antarctica și ivirea unor noi posibilități de alimențare cu apă dulce.

De aici se poate desprinde concluzia că într-adevăr **apa** este “**sângele Pământului**” și o resursă

Arta Izvorul Vietii

care stă la baza desfășurării oricărei activități, ori acest lucru impune și mai mult acordarea unei atenții sporite gestionării resurselor de apă astfel încât aceasta să nu mai reprezinte o problemă pentru noi sau pentru generațiile viitoare.

elev Oncioiu Alexandra, clasa a XII-a G
profesor Moise Luminița
Școala Superioară Comercială "Nicolae Kretzulescu",
București, sector 3

Cauzele și consecințele poluării apelor

“Să protejăm sângele Pământului! Avem nevoie de el, atât pentru noi, cât și pentru generațiile viitoare !”

realizat de elev: Lepădatu Ana-Maria
clasa a IX-a

profesor îndrumător: Bucăloiu Ionela
Liceul Tehnologic ”Spiru Haret” Târgoviște
Județ Dâmbovița

O problemă globală a omenirii, astăzi, o reprezintă lipsa apei potabile, dar și calitatea acesteia în condițiile în care unele regiuni precum Africa se confruntă cu lipsa apei potabile, printre locuitorii africani circulând următoarea sintagmă ”Apa este mai scumpă decât aurul”. Europeanii nu se confruntă cu lipsa apei potabile, ci se confruntă cu calitatea acesteia în condițiile în care zilnic sunt deversate în ape cantități mari de poluanți, rezultați în urma activităților:

- ✚ industriale, prin deversarea unor substanțe toxice, hidrocarburi, reziduuri, ca rezultat al procesului de producție, în condițiile în care cele mai mari cantități de apă sunt consumate în domeniul industriei energetice, al industriei metalurgice, chimice sau în industria celulozei și hârtiei.
- ✚ agricole, prin deversarea unor pesticide, îngrășăminte chimice sau reziduuri rezultate de la fermele agroicole. Să nu uităm că agricultura este cel mai mare consumator de apă al societății, îndeosebi prin folosirea sistemelor de irigații și în condițiile în care clima este din ce în ce mai aridă se estimează că procentul cantității de apă folosite în agricultură ar fi din ce în ce mai mare.
- ✚ urbane, prin deversarea unor reziduuri menajere, prin amenajările turistice și urbanistice din apropierea litoralului sau a activităților portuare.

Din păcate, circulă printre locuitorii planetei o concepție greșită conform căreia orice apă este un “mare lac fără fund” în sensul că apa curge și mai mult decât atât, ea are capacitatea de a se autocurăța.

Care sunt consecințele poluării apelor? Din păcate, acestea sunt vizibile în toate sectoarele de activitate pentru că apa este o resursă esențială, consecințele făcând referire la:

- ✚ dispariția florei și faunei acvatice.
- ✚ îmbolnăviri ale omului. De exemplu, îmbolnăvirea japonezilor de boala numită Minamata a fost cauzată de consumul unor produse biologice marine în care se acumulasera mercur provenit de la reziduurile industriale deversate în mare. Alte boli care apar la om în urma consumării apelor poluate sunt: febra tifoidă, dizenteria, holera, boli virotice: poliomielita, hepatita epidemică. boli parazitare: dizenteria, giardiaza.
- ✚ distrugerea ecosistemului în condițiile în care peștii mor din cauza reziduurilor deversate în apă, iar locul acestora este luat de pești exotici. În aceste condiții, oamenii care trăiesc în zona litoralului și care au avut dintotdeauna ca ocupație principală pescuitul nu au altă soluție decât migrarea în alte regiuni.

Arta Izvorul Vieții

Iată de ce calitatea apei potabile este o problemă care preocupă din ce în ce mai mulți oameni și preconizându-se că până în anul 2015 numărul oamenilor care ar avea acces la o apă potabilă de calitate ar scădea, atunci în anul 2002 au fost lansate două inițiative pentru a atrage atenția că problema calității apelor potabile este cu adevărat una stridentă și se impune cooperarea și lupta comună a întregii omeniri pentru a stopa acest flagel „apă pentru viață, sănătate, bunăstare, dezvoltare economică, siguranță”.

elev Petrescu Codruța, clasa a X-a
profesor Vulpe Carmen
Colegiul Tehnic "G-ral Gh. Magheru", Târgu Jiu

Activitatea de voluntariat de plantare de copaci ”Aproape Verde” are **ca principal obiectiv implicarea elevilor în activități de plantare de puiți** pentru conservarea și utilizarea durabilă a biodiversității în beneficiul nostru al tuturor. Prin această activitate se promovează spiritului civic în domeniul ecologiei, prin implicarea tinerilor în activități de voluntariat care au ca finalitate plantarea copacilor și protejarea mediului înconjurător. Sunt necesare astfel de activități pentru reducerea emisiilor de carbon Activitatea marchează evenimentul ecologic **Luna Pădurii**, plantarea copacilor reprezentând un simbol care ne reamintește de natură și de importanța protecției mediului. Atitudinea elevului față de natură se formează și se afirmă în strânsă legătură cu achizițiile teoretice de natură ecologică pe care acesta le posedă, cu convingerile, semnificația morală și estetică, dar și cu activitatea practică în raport cu mediul.

În Galați, orașul unde s-a născut proiectul ”Supraviețuirii Climei”, rezultatele acestei activități sunt măsurabile și materializate prin ecologizarea unui hectar de pădure și plantarea a **4000 de puiți de stejar, tei și frasin** în **Aria naturală protejată a Pădurii Gârboavele** din județ și prin **schimbarea atitudinii elevului față de natură** în strânsă legătură cu cunoștințele ecologice dar și cu activitatea practică. De asemenea și partenerii acestui proiect se pot mândri cu astfel de rezultate obținute prin implicarea elevilor și profesorilor în plantarea arbuștilor, florilor în curtea școlilor sau în pădurile de la marginea localităților.

Să lăsam imaginile să vorbească:

Colegiul Național ”Mihail Kogălniceanu” Galați

Aprroape Verde

Aprroape Verde

Școala Gimnazială "Sfântul Nicolae" Vânători, județ Galați

Aprroape Verde

Colegiul Național "Dimitrie Cantemir" Onești, județ Bacău

Aproape Verde

Colegiul Tehnic "Paul Dimo", Galați

Aprroape Verde

Colegiul Național "Al. I. Cuza", Galați

Aprroape Verde

Colegiul Național "Vasile Alecsandri", Galați

CUPRINS

Împreună pentru natură	pagina 1
Arta verde	pagina 11
Apa izvorul vieții	pagina 42
Aproape Verde	pagina 48

